

Peter Biggs

1964

Štev. 9.

September

Leto XIII.

MISLI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.
Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094.

P. VALERIJAN PRIPOROČA MOLITVENIKE:

KRISTUS KRALJUIJ (I. Vrečar) cene po različnosti opreme: šil. 15, 17, 20, 23, 35, 40.

MAŠNA KNJIGA (z nedeljskimi mašami), cena po različnosti opreme šil. 20, 25, 40.

VEČNA MOLITEV (različne ure pred Najsvetejšim) cena šil. 30.

RIMSKI MISAL (vsakdanje maše) cena šil. 40, 50, 85.

MALI MISAL (nedeljske maše) cena šil. 20, 25, 30.

VEČNO ŽIVLJENJE (Pečjak) cena po različnosti opreme od 20 do 30 šil.

SLAVA GOSPODU (Velike črke) cena šil. 15.

ZDRAVA MARIJA MILOSTI POLNA (žakelj) rdeča obreza 50 šil, zlata 60.

P. Valerijan Jenko, 66 Gordon St., Paddington

NADALJE PRIPOROČAMO :

LJUDJE POD BIČEM, spisal Karel Mauser, najnovejša njegova knjiga. — £ 1-10-0.

MOJ SVET IN MOJ ČAS, izbrana dela dr. Ivana Preglja — £1-0-0 (2 šil. poština).

A.M. SLOMŠEK, služabnik božji. Spisal dr. Fr. Kovačič. Knjiga je na novo izšla v Argentini za stoletnico Slomškove smrti. Zelo lepa zgodovinska knjiga stane £ 1-0-0.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

DHAULAGIRI. — Doživljaji Slovencev v himalajskih gorah. Spisala Bertonec in Arko. Velezanimivo! — £ 1-10-0.

POVESTICE — Iz zbirke spisov pisatelja Stanka Majcena. Izdala Slov. Kulturna Akcija. — Vezana knjiga — £1-0-0.

NOVELE IN ČRTICE — Iz zbirke pisatelja Pavla Perka. Izdala Mohorjeva v Celju. Vezana knjiga £1-0-0.

DNEVI SMRTNIKOV. — Zbirka najboljših črtic v emigraciji. Izdala SKA. Vezana knjiga £1-0-0.

CLOVEK V STISKI. — Spisal dr. Anton Trstenjak, znani psiholog. — 10 šil.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Akcija / prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

NOVA PESEM, 14 prelepih črtic Vinka Beličiča. £ 1-0-0

KAR PO DOMAČE — Zelo zanimiva in šaljivo poučna knjiga. Izdala Baragova založba v Argentini — £1-0-0.

HEPICA — vesela povest o gorenjski papigi. Izdala Sl. Kult. Akcija — Cena £1-0-0.

UPORNIK MATJAŽ. Povest Karla Mauserja. — 10 šilingov.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stan-ka Cajnkara iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

S I V I D N E V I — spisal Marko Kremžar, izdala Slov. Kulturna Akcija v Argentini. Odlično delo, ne odložiš, dokler ne prebereš do zadnje strani. Cena £ 1-0-0, poština 1 šil.

TONČE S SLOMA — Povest iz Slomškove mladosti. Spisal p. Bernard Ambrožič. — 10 šil.

LETO XIII.

SEPTEMBER, 1964

ŠTEV. 3

V VRTINCIH SVETOVNIH ZMED

JUŽNO-VZHODNA AZIJA JE POSTALA za mir na svetu nevarnost "Number one". — Indoneziji obetajo iz Moskve obilno pomoč za uničenje Malezije. — Južni Vietnam dela Zaveznikom silne preglavice: Notranji spori gladijo pot komunistom s severa. — Avstralija in Nova Zelandija pripravljene za oborožen nastop . . .

Taki in podobni napisi z velikimi črkami nam dan za dnevno padajo v oči s prvih strani dnevnikov. Smo se sicer že precej navadili na to in se preveč ne vznemirjamo. Vendar se ne moremo otresti občutka, da smo v Avstraliji v najbolj neposredni bližini močno nevarnih dogodkov. Pa to še ni vse. Homatije v Congu in še hujše okoli Cipra med Grčijo in Turčijo tudi niso tako oddaljene, da bi lahko rekli: Kaj nas briga? Pa še in še. Zdaj zavre v enem kotu sveta, zdaj v drugem. Združeni Narodi posegajo vmes iz New Yorka z diplomacijo in vojaštvom — dosti vidnega uspeha ni. Vrtinci in zmede, ostajajo, se poležejo, na novo vstanejo.

Ni prav lahka v teh vrtincih pot škofov v Rim na tretje zasedanje drugega Vatikanskega koncila. Prav nekako ob izidu pričujoče številke našega lista se bodo spet zbrali. Gotovo v mirnem zaupanju, da jih svetovne zmede pri velikem delu ne bodo resno motile. Zavedajo se, da spori in nasilja in sovrašтва med narodi in državami pridejo in minejo, delo koncila bo pa imelo pomen za stoletja in obdržalo trajno veljavo, ko bo že marsikaj iz današnjih svetovnih zmed padlo v popolno pozabljenje.

Težko prodira v svet zavest in prepričanje, da je na vse zadnje vendar vse človeštvo ena sama

družina. Nikjer ni ta zavest tako živa, kot vesoljnem cerkvenem zboru. Nehote priznava to tudi nekatoški in celo neveren svet, ki z velikim zanimanjem in tudi odobravanjem spremlja potek koncila. Čeprav škofje ne morejo upati, da bodo s svojim delom svet kar čez noč prerodili, vendar imajo lahko eno zadoščenje: veliko nasprotij so že premostili med narodi in verami, veliko ostrin so že izbrusili. S polnim zaupanjem se lotevajo nadaljnega dela.

Isto si lahko reče papež Pavel VI. in zato je nedavno izdal svojo prvo encikliko o Cerkvi in krepko opozoril svet na njen obstoj, njeno duhovno oblast, njene naloge in njeno pripravljenost, služiti Bogu in svetu. Sredi vrtincev svetovnih zmed je varno opirališče — na razpolago vsem, ki iščejo izhod iz vrtincev.

Sveti oče Pavel VI. je 2. junija letos povabil tisoče vernikov, da so se zbrali ob grobu sv. Petra in skupno z njim razmišljali o naravi Cerkve. Papež je v svojem nagovoru priznal, da svetnemu človeku ni lahko v nekaj besedah povedati, kaj je Cerkev. Verniki naj bi jo razumeli tako, kot govori o njej evangelij druge nedelje po binkoštih: božje vabilo k duhovni pojedinosti!

Ker pa Cerkev sestoji iz ljudi, iz človeškega elementa, ki je poln slabosti in grešnosti, se božja podoba Cerkve pred očmi sveta rada zatemni in ni več privlačna. Zato se mora Cerkev od časa do časa na znotraj in na zunaj očistiti, se po potrebah časa prenoviti in se na novo svetu predstaviti. Kako to doseči v današnjih zmedah časa, o tem razpravljajo škofje na koncilu in bodo svoja dognanja objavili.

NAJ SPET KAJ POVE NADŠKOF

DR. JOŽE POGAČNIK

(Iz pastirskega lista)

VSAKEGA VERNEGA ČLOVEKA mora srce boleti, ko vidi, kako posvečevanje nedelje pri nas upada. Sami često vidite, kako tudi verni ljudje v nedeljo orjejo in sejejo, brez zaresne nuje kose in celo zidajo. Da boste verni ljudje Gospodov dan bolje posvečevali in si s tem zagotovili božji blagoslov, naj vam pokličem v spomin, kakšen smisel ima za kristjana nedelja in kako naj jo v krščanskem duhu obhajamo.

Ko smo bili po lanskem koncilskem zasedanju mnogi škofje v sveti deželi, smo občudovali Jude, kako natančno praznujejo soboto. Izraelska mesta so bila ob sobotah kakor izumrla, celo muzeji so bili zaprti. V judovski kmetijski zadrugi so nam pripovedovali, kako v soboto vsi počivajo: zberejo se v domači sinagogi, poslušajo branje svetega pisma in ga tudi sami berejo ter poskrbe tudi za vsakršno duhovno veselje.

Za kristjana je Gospodov dan nedelja. Na nedeljo je Kristus od mrtvih vstal in v nedeljo je poslal Svetega Duha. Zato se vsako nedeljo spominjamo Kristusovega vstajenja, pa tudi svojega vstajenja in novega duhovnega stvarjenja pri krstu, kjer smo s Kristusom duhovno vstali in postali nova stvar, v globini svoje duše podobni povelčanemu Kristusu. Sveti Ambrozij pravi: "Gospodov dan je častitljiv in prazničen, zakaj ta dan se naš Odrešenik blešči v luči svojega vstajenja kakor vzhajajoče sonce; premagal je peklnsko temo. Ta dan se imenuje nedelja ali tudi dan sonca, ker ga razsvetljuje Kristus, vzhajajoče sonce pravičnosti." Tako pravi sveti Ambrozij.

Krščanska župnija se v nedeljo zbere v cerkvi, da se Kristusovega vstajenja in svojega novega duhovnega stvarjenja veseli in kot novozavezno izvoljeno ljudstvo svojo zavezo z Bogom obnavlja ter se okrepi za življenje po božji volji. Krst nas je usposobil in nam naložil tudi dolžnost, Boga prav in popolno častiti. Popolno čast pa moremo Bogu dati le po Kristusu, našem Gospodu, po katerem je Bogu Očetu vsemogočnemu v edinosti Svetega Duha vsa čast in slava. To se zgodi pri maši, kjer se Kristus daruje in ga tudi mi darujemo in sebe z njim. V nedeljo pridemo v cerkev, kjer poslušamo božjo besedo — "kdor je iz Boga, božjo besedo posluša" (Jan 8, 47) — obhajamo presveto daritev, pri kateri se spominjamo zveličavnega trpljenja, vstajenja od mrtvih in častitljivega vnebohoda Kristusa, našega Gospoda.

Tako je nedelja središče vsega tedna in nedeljska božja služba središče nedelje. Pri nedeljski maši Boga častimo, kakor smo kot božje stvari, posebej še kot krščeni božji otroci dolžni, in prejemamo vse potrebne milosti, duhovno veselje in božjo moč, da moremo ves teden krščansko preživeti. Zato bomo res kristjani toliko časa, dokler bomo nedeljo posvečevali z mašo. Po preroku Ezekielu (20, 20) nas Bog opominja: "Mojih uredb se držite in jih spolnajte. Moje sobote posvečujte, da bodo znamenje med menoj in vami."

Važni razlogi

Samo važni razlogi nas od maše opravičijo, na primer bolezen, strežba bolniku ali varstvo otrok, če jih ne moremo dati drugemu, celodnevna služba, velika oddaljenost od cerkve, posebno v slabem vremenu. Kdor gre na izlet ali na deželo obiskat domače, ne sme maše opustiti. (V Ljubljani je za take maše jutraj ob pol petih in zvečer ob devatih pri franciškanih; zato je vsak ljubljanski izletnik ali turist lahko pri maši.)

Da pa moremo v nedeljo svobodno Boga častiti, moramo biti prosti svojega vsakdanjega poklicnega dela. Nedelja mora biti dan počitka za dušo, ki naj se ta dan dvigne k Bogu, in za telo, da si naberemo novih moči za prihodnji teden. Našo človeško naravo je Stvarnik uglasil na šestdnevni delavnik, po katerem je po Stvarnikovi volji potreben dan počitka. Družina naj ta dan uživa prijetno srečo skupnega življenja in veselja. Človek naj ta dan širi svoje znanje z branjem dobrih knjig. Kristjan naj vzame v roke verski list, pa tudi nabožno knjigo. Ta dan naj človek uživa čisto lepoto narave in naj se pošteno povesele v družbi sorodnikov in znancev. Kristjan naj rad v nedeljo obiskuje bolnike in zapuščene stare ljude in izvršuje dela duhovnega in telesnega usmiljenja. Tako se človek v nedeljo telesno in duševno okrepa. Kdor bo nedeljo tako preživel, se bo v ponedeljek spočit in kakor pomlajen z veseljem lotil utrud-

ljivega vsakdanjega dela. Nesrečen je pa tisti, ki v nedeljo veseljači ali v športu pretirava ali se celo opije; s težko glavo in še s težjim srcem se v ponedeljek prime dela, ki mu pa ne diši.

Če je res sila, takrat so težaška dela v nedeljo brez greha. Kdor v nedeljo ali na zapovedani praznik mora na delo, ker tako zahtevajo gospodarji, si ne omadežuje vesti, ker ne dela prostovoljno, seveda mora k maši, če mu je mogoče. Danes ste mnogi v takih službah, da je često res potrebno nepretrgano delo; tako delo v nedeljo ni prepovedano.

Zapovedi niso težke

Zgodi se kaj rado, dragi verniki, da morate vse delovne dni v službo, za domača dela pa nikoli nimate časa, zato jih opravljate kar v nedeljo. Ali je to prav? Prav tako ste često v zadregi: treba je to ali ono popraviti ali urediti, pa morate delavca dobiti samo v nedeljo, ker je vse druge dni zaposlen v podjetju. Ali je to tudi zoper posvečevanje nedelje? Kadar tako delo ni res nujno, seveda ni dovoljeno. Pač pa imate v takih primerih večkrat razlog, da vam župnik da spregled in dovoljenje. Vsak župnik ima tako pravico od svete Cerkve. Seveda se morate varovati, da s tem komu ne dajete pohujšanja. Če bi sosede videli, da v nedeljo delate, čeprav ž župnikovim dovoljenjem, jim morate povedati, da vam je iz važnih razlogov župnik dovolil in s tem preprečite pohujšanje. Če bi v takih zadregah kar brez dovoljenja delali, bi Boga žalili in si obremenjevali vest. Zato se navadite, da v takih primerih res stopite k župniku, mu poveste razloge in ga prosite dovoljenja.

Isto velja — naj ob tej priliki tudi to povem

— tudi za postne dni, na primer za petke. Če ste v petek povabljeni na slavnost ali v gosti, pa pričakujete, da vam bodo nudili tudi meso, ni treba, da prelomite postno postavo, pa tudi niste postne zapovedi kar oproščeni. Od svojega župnika tudi v takih in podobnih primerih lahko dobite dovoljenje. Tako boste lahko mirno sprejeli povabilo in ne boste nič storili zoper svojo vest. Cerkev ne zapoveduje pretežkih dolžnosti, zahteva pa, da nje zapovedi spoštujemo s tem, da prosimo za spregled. Tako tudi v takem primeru "zapovedi niso težke" (Jan 5. 3).

Sedmi dan

Nedeljsko delo nima božjega blagoslova. Arški župnik sv. Janez Vianney je rad ponavljal, da dve poti vodita v hitro revščino: tatvina in nedeljsko delo. Prav tako pravi že pregovor: Kar v nedeljo Bogu vzameš, ti hudoba spet odnese.

Posvečujmo torej Gospodove dneve! Ne preslišimo zvonov, ki nas v nedeljo vabijo, da opustimo vsakdanje vbadanje z delom in se zberemo v cerkvi, da damo Bogu dolžno čast in svojo dušo poživimo. S tem, da med tednom svet urejamo in oblikujemo, posnemamo Boga stvarnika. Posnemajmo ga tudi v počitku "Bog je sedmi dan počival po vsem svojem delu, ki ga je naredil. In Bog je blagoslovil sedmi dan in ga posvetil" (1 Mojz 2, 2), pravi sveto pismo. Posvetil je ta dan, to se pravi, izločil ga je izmed drugih dni, ko naj si človek z delom služi kruh, in mu dal svet značaj. Blagoslovil ga je, to se pravi, na ta dan daje človeku obilni blagoslov, vse milosti, da si z življenjem po njegovi volji zaslužimo večni počitek pri njem. Zato Bog sam naroča: "Pomni da boš posvečeval sobotni dan!" (2 Mojz 20, 8).

NA SVETOVNI RAZSTAVI V NEW YORKU

VATIKANSKA DRŽAVA ima tam svoj paviljon, ki ga obiskujejo milijoni. Prostor, ki na njem paviljon stoji, meri 6000 kvadratnih metrov. Stroški zanj so znašali nekako 3 milijone dolarjev — dar ameriških katoličanov. V središču je kapela s 350 sedeži. Ves paviljon ima eno centralno miš: Cerkev je naprej živeči Kristus. Njeno delo je: voditi v nebesa po odrešilnem Kristusovem križu. Zato je prav križ v kapeli čudovito lepo razsvetljen.

Velika privlačnost razstave je Michelangelova "Pieta" in kip Dobrega pastirja iz 3. stoletja. Oboje so dobili na razstavo iz Rima. Najboljši ameriški kipar je zamislil prostor in osredje, kjer sta na-

meščeni ti umetnini. Računajo, da obišče ti umetnini kakih 6000 ljudi vsako uro. Do njih vodijo štiri različne poti.

Na razstavi v vatikanskem paviljonu izvajajo koralno petje in orgelsko glasbo zbori iz raznih dežel. Baje se posebno odlikujejo Francozi. Poseben "stenčas" seznanja obiskovalce z najnovejšimi dogodki po katoliškem svetu. Kovanci in pisemske znamke bodo dragoceni spomini s te razstave. Razstavljenih je tudi kakih 200 križev iz raznih dob krščanstva. Nazorno je pokazano, kako se je oblika križa, zveličavnega znamenja v zamislih umetnikov razvijala in spreminjala od prvih časov krščanstva do danes.

Izpod

Triglava

V CRNICAH pri Šempasu je imel novo mašo g. Janko Krkoč. Med slavnostnim obedom sta goste presenetila dva črnca iz afriške Rodezije in jim zapela eno svojih pesmi v afriškem jeziku. Peveca sta iz katoliških afriških družin, zdaj pa študirata v Ljubljani. Za naše ljudi se je pesem glasila kot bi mati pela uspavanko ljubljenu otoku. Tak vtis je naredila nanje, besed pa seveda niso razumeli.

V KANALU ob Soči je umrla 97 let stara učiteljica **Karolina Leban**. Pokopali so jo pri Sv. Ani. Do zadnjega je bila čila in prisebna, veliko je vedela povedati iz starih časov, ko je poučevala v šolah še pod Avstrijo in pozneje pod Italijo. Poznala jo je domala vsa Primorska. Vse življenje je bila goreča narodnjakinja in vseskozi krščanska žena. Pravi, da je najrajši pripovedovala, kako se ji je godilo v Rihemberku, kjer je učila takrat, ko je bil tam za kaplana pesnik Simon Gregorčič. O pesniku je vedela povedati: Njegov obraz je bil tako žalosten in njegove oči tako mile.

V POSTOJNI je neka "Franciška" dobila na svoje pismo v listu "Družina" naslednji odgovor: "Vaša vera se zdi vašim otrokom starokopitna, češ da se je v zadnjih letih vera modernizirala, pišete. Ne vem, zaradi česa vam vaši otroci očitajo starokopitnost. Morda dajete povod sama, ko se preveč krčevito držite starih oblik in molitvenih obrazcev pri božji službi. Na sedanjem koncilu so se izvršile pri bogoslužju in pri svetih obredih velike spremembe, katerim se nekateri starejši ljudje težko privadijo. Na primer zborna maša, da vsi verniki duhovniku odgovarjajo. V tem smislu se je Cerkev res modernizirala, njen nauk je pa ostal isti in se ne bo nikoli spremenil. Ako se vaši otroci navdušujejo za novost v bogoslužju, še niso "modernisti", temveč se zavzemajo samo za novega duha v smislu koncila. Če se vi sama ne morete navdušiti za te novosti, svojih otrok zaradi njih nikar ne obsojajte!"

KOCEVJE naj bi izgubilo železnično progo preko Ribnice v Ljubljano, tako je odločila komisija v Belgradu. Ugotovili so namreč, da je proga

med Kočevjem in Ribnico postala nevarna za vsak promet, potniški in tovorni. Namesto da bi jo popravili in obnovili, naj bi od Ribnice naprej šel ves promet z osebnimi in tovornimi avtomobili. Kočevjarje in okoličane je ta odlok močno razburil. Dokazujejo na vse strani, kako škodljivo je to početje oblasti, in zahtevajo, da se proga popravi in železnica zopet steče prav do Kočevja.

V LOGU PRI VIPAVI so 24. avgusta posvetili novega slovenskega škofa v osebi že dobro znanega **dr. Janeza Jenka**, ki je po smrti administratorja Toroša postal nadpastirski vodja primorskega ozemlja, ki je spadalo pod Italijo. Zdaj je dobil v svojo oskrbo tudi tiste dele reške škofije, ki je poseljena s Slovenci. Log so izbrali za posvečenje zato, ker ima največjo cerkev v okraju. Posvečenje je izvršil ljubljanski nadškof dr. Pogačnik. Novi škof namerava prenesti sedež administrature iz Nove Gorice v Koper.

KOMUNISTIČNO ČASOPISJE priznava, da je Hrvatska doživela v zadnjih mesecih kakih 40 štrajkov. Nekaj manj jih je bilo v Sloveniji in v Bosni-Hercegovini. Največ štrajkov je bilo v lesni in tekstilni industriji. Navadno nastanejo štrajki neorganizirano in samo v poedinih oddelkih. Po večini jih oblasti hitro ustavijo, da ne stopi v štrajk cela tovarna. Zato jih tudi dosti lahko prikrijejo pred svetovno javnostjo. Doma so jih skušali omalovaževati z izrazom "prekinitve dela", pa v novjšem času že tudi komunistično časopisje pove kar odkrito o "štrajkih", ki jih seveda obsoja.

ODMEVI O ZATRTJU LISTA "PERSPEKTIVE" so se vedno zelo močni v Sloveniji in tudi drugod po Jugoslaviji. Javno obravnavanje te zadeve v tisku in na zborovanjih so pa oblasti prepovedale. Ljudje pravijo s sarkastičnim zmigavanjem ramen: Konec naše "liberalizacije" . . .

BOGOSLOVNA FAKULTETA v Ljubljani prejema nekaj redne podpore v denarju od vlade. Zaradi tega si vlada pridržuje pravico, da potrdi ali odkloni nastavitve novih profesorjev. Več jih je že odklonila, ker jih je smatrala za reakcionarje. Tudi to je dokaz, da ima svoboda Cerkve in vere pod komunisti drugačen pomen kot v resničnih demokracijah.

SOCIALNO ZAVAROVANJE je zadnje čase raztegnjeno na vso duhovščino za starost, bolezen in tako naprej. Dolgo časa so bili teh dobrot deležni le duhovniki, ki so včlanjeni v društvu Ciril-Methodovcev.

BOGASTVO SLOVENSKEGA JEZIKA se bo pokazalo v novi luči, ko bo dovršen "Slovar slovenskega književnega jezika", ki ga sestavlja Slovenska akademija znanosti in umetnosti. Slovar bo obsegal štiri knjige po 1000 strani velikega formata. Poskusni snopič je že izšel, celotno izdanje bo pa moglo na svetlo šele čez nekaj let. Ker mora slovar zajeti vse besedišče sodobnega slovenskega jezika, zahtevajo priprave silnega dela in časa.

V TRSTU JE BIL NA OBISKU kitajski novomašnik Janez Liu. Prišel je iz Turina, da se zahvali tržaški Marijini družbi, ki ga je med štiri-letnim bogoslovnim študijem pomagala vzdrževati s prispevkom 8.000 lir na mesec.

NA BLEDU bo v letu 1965 imel svoje vsakoletno zborovanje znani PEN klub. To je svetovna organizacija pisateljev in pesnikov. Letos so zborovali v Oslu in so se ga udeležili tudi člani slovenskega Pen kluba iz Ljubljane. Ti so predlagali za prihodnje leto zborovanje na Bledu v Sloveniji in zbornica je predlog sprejela.

TRŽAČAN BORIS PAHOR, pisatelj in kulturni delavec, je odgovarjal uredniku ljubljanskega

dnevnika DELO na razna vprašanja. DELO je objavilo vprašanja in odgovore. Med drugim je bilo vprašanje: Kaj vas najbolj pogreje, kadar se spomnite na Ljubljano? Pahor je odgovoril: "To, da je kljub sijajnemu vzponu Ljubljana ostala po sreči in življenjskem razmahu ozka. Kajti pričakovati bi bilo, da bodo ljudje, ki so izšli zmagoviti iz preizkušnje druge svetovne vojske, zares odprli oknice in dali kulturi možnost, da se nasrka novega, antično čistega sonca. Mi v tujini pričakujemo, da bo mlada slovenska republika moderna v vseh pogledih, ne samo v industrijskih izdelkih in stavbarskem slogu."

K večnemu počitku je odšel
naš dragi oče in tast

JOŽEF VALENTINČIČ

9 Vintage St., Underdale, Adelaide.
Umril je v bolnici za pljučnico dne
10. avgusta 1964

Zahvaljujemo se darovalcem cvetja
in za spremstvo na pokopališče

Sinova Marjan in Angel z družinama

HUDO VSAKDANJA ZGODBA

(Iz Tedenske Tribune v Ljubljani)

"Halo, natakari!"

Omizja so postala telefonske centrale: halo, HALO! Natakarija ni od nikoder, čeprav veš, da je v lokalu veliko natakarjev, preveč! In vseeno je lačnožejni HALO kot glas vpijočega v puščavi.

Tole je hudo vsakdanja zgodba. Tako vsakdanja, da smo se že navadili nanjo: V prijazni gorenjski vasi je bila nekoč gostilna. Privatna gostilna. Oče, mati in sin. Dobro je nesla, zelo dobro. In potem so se na občini globoko zamislili in nazadnje modro zmenili: Zakaj bi gostilna nesla privatnikom, ko bi pa skupnosti lahko še bolj?

Caf, pa so jo podržavili.

Potem je prišel upravnik, pa ekonom, pa računovodja, pa šef kuhinje, pa šef strežbe, pa nata-

karice stalne pa natakarike honorarne — in začuda, gostilna ni več nesla. Kaj nesla! Ob letu so naračunali izdatno izgubo in dlje ko je bila gostilna, več je bilo izgube.

In gostilno so zaprli.

Čez čas so pa prejšnji lastniki spet prosili za njo. "Ne nese več, dela izgubo", so rekli na občini in modro menili: Če že dela izgubo, naj jo pa dela za žep privatnikov, ne pa na rovaš skupnosti. In so gostilno vrnili privatniku.

Potem so v gostilni spet začeli delati — oče, mati in sin. Gostilna spet nese, celo zelo dobro nese in na občini se čudijo.

"Kako vendar, da gostilna nam ni nesla?"

Božji tipka

★ ENO LAHKO REČEM: otroci nas doslej še z nobeno prireditvijo niso razočarali. Vsak njihov nastop je prisrčen, za vsakega odraslega gledalca kakor injekcija, ki nam poživi narodno zavest. Obenem pa nam vzbudi vest: Otroci — in nekateri izmed njih se še mučijo s slovenščino — so žrtvovali dolge mesece za nastop — kje pa smo mi odrasli v svojem izseljenskem kulturnem delu? . . .

Verjetno se bo kdo drug kaj več razpisal o "Kekcu in Mojci," saj doslej je po vsaki prireditvi kdo od gledalcev dal duška svojemu veselju ter pisal "Mislim". Tu bi rad samo čestital vsem nastopajočim, v prvi vrsti pa učiteljici Anici, katere žrtve se ne dajo preceniti in izmeriti. Zahvala staršem in vsem, ki ste kakor koli pomagali pri predstavi, zlasti Ančkinemu bratu Štefanu.

Osebnostno se moram zahvaliti poleg Slovenski šoli tudi pevskega zboru in vsem navzočim: dokler nisem stopil v dvorano, nisem vedel, da proslavljam rojstni dan. Pa že stiriideset let . . . Križ božji, pa se res staramo! Sem se hotel prepričati, da jih je šele osemtrideset, a rojstni datum ne laže, le jaz sem pozabljiv. Štirideset let! Kam so šla, zlasti zadnja leta v Avstraliji? . . .

Razveselilo me je dejstvo, da smo ta dan za našo bodočo cerkvico nabrali lepo vsoto £238-18-11 (torej še več kot je Štefan razglasil z odra po prvem dejanju): Osebnih darov je bilo £146-10-0, v dvorani so otroci nabrali med gledalci £72-16-4, med mašo pa je znesla nabirka za cerkev £19-12-7. Iskrena zahvala vsem!

★ Kaj pa naši novoporočeni pari? — Dne 8. avgusta smo ženili fanta Baragovega doma, Ivana Horvata. Odkar je prišel v Avstralijo, je bil med nami, zdaj pa si je izbral nevesto Ano Svetec iz Malverna. Ivanov rojstni kraj je Trnje v Prekmurju (župnija Črenšovci), nevesta pa je iz Markovcev. K poroki sta stopila pred oltar Marije Pomagaj na naših Brezjah. — Isti dan je v Marijini cerkvi v Geelongu pričakal svojo izbranko Livio Novak, tudi bivši fant Baragovega doma. Rojen je bil v Dekanih pri Trstu, nevesta Nazarija Pavlič pa je

iz Rosičev pri Kopru (župnija Gradina). Slovesnost je imela še to posebnost, da so bili istočasno pred oltarjem tudi Livijevi starši, Herman in Vivijana Novak. Oče in mama nista bila samo gledalca, ampak — srebrnoporočenca in sta po 25ih letih zakonskega življenja ponovila svojo obljubo zvestobe. Dodati moram še to, da sta v domovini Hermanova oče in mati obhajala svojo zlato poroko. Slovesnost treh generacij, to pa ni karsibodi in se ne zgodi vsak dan. Herman je dobro znan vsem geelongskim Slovincem, bil je soustanovitelj tamkajšnjega društva ter z vso družino sodeloval pri vodstvu. — Dne 18. avgusta smo imeli zopet poroko pri Mariji Pomagaj v Kew. Iz Južne Avstralije (Port Augusta) je dospel Alojzij Žagar po svojo nevesto Matildo Kebe, ki je ravno prispela iz domovine. V naši kapelici sta si podala roke in nato kot mož in žena odpotovala v Južno Avstralijo. Lojze je doma iz Nove lipe, župnija Vinica v Beli krajini, Matilda pa iz Dolenjega jezera, župnija Cerknica na Notranjskem. — Dne 22. avgusta je bila slovenska poroka v cerkvi Srca Jezusovega, Hindmarsh, Adelaide. Ivan Šaina je rekel "da" svoji izbranki Mariji Frančiški Peršolja. Ženinov rojstni kraj so Podbeže, župnija Hrušica, nevesta pa je bila rojena v Gorici.

★ Pa tudi krste smo imeli. Dne 1. avgusta so k Mariji Pomagaj prinesli Romana Johna, sinka Janeza Rotarja in Marije r. Rokavec, Springvale, dne 2. avgusta pa iz Kensingtona Viktorijo Ernestino, hčerko Bogomirja Jesenka in Nežike r. Cvetko. Očka je znan kot večletni član odbora tukajšnjega Slovenskega društva, pa tudi razstavljal je že svoja slikarska dela. — Isti dan je bil krst Petra, sinka Franca Bračko in Marije r. Kukovec, Prahran. — Dne 9. avgusta so bili kar trije krsti v cerkvi sv. Družine, Bell Park (Geelong): Adrijano Lauro je dobila družinica Viktorja Hoteža in Marije r. Bajc, Luizo Ano družinica Gverina Jermana in Norme r. Belich, Diano Marijo pa družinica Franca Pozmana in Darinke r. Tasič. Kar tri pridne punčke! — Dne 22. avgusta je bil pri Mariji Pomagaj krščen Ivan

Albert, sinko Franca Smrdelj in šefke r. Bajsič iz Glenroya, v cerkvi Srca Jezusovega v Newportu pa Jožef Lovrenc, sinko Janeza Mihelčiča in Valentine r. Frlic.

Tako naša tukajšnja izseljenska družina kar pridno raste.

Med anglečke se je preselila Soraja, hčerka Jožefa Križmana in Angele r. Kakovič. Družinica živi v Morwell East, Gippsland. Deklica je bila rojena 17. junija v Morwellu, naslednji dan krščena, kot svečka pa je ugasnila dne 1. avgusta v otroški bolnišnici v Melbourneu. Njen grobček je na carltonskem pokopališču. Iskreno sožalje staršem, sestrici in bratcu!

★ Verjetno ste v zadnji številki "Misli" brali o koncertu slovenskih pesmi v Sydneyu. Tamkajšnji pevski zbor pod vodstvom strokovnjaka g. Klakočerja je uspel kot doslej še noben slovenski zbor v Avstraliji. Sam sem jih poslušal na vaji pretekli teden, ko sem bil v Sydneyu na obisku. Človeku postane ob poslušanju kar mehko pri srcu in za trenutek pozabi, da je v tujini. V kratkem bodo gostovali v Wollongongu, pa tudi marsikatera druga naselbina bi bila vesela njihovega obiska in slovenskih pesmi. — Pri vaji pretekli teden sem se z g. Klakočerjem in pevci dogovoril in obljubil so mi, da **pridejo gostovat tudi med nas v Melbourne**. Prepričan sem, da bodo držali obljubo; da bomo le mi, včasih taki zaspanci, držali svoje navdušenje do slovenske pesmi ter napolnili dvorano, kadar bodo "Sydneyški slavčki" med nami. Bo edinstvena prilika in žal bo lahko vsakemu, ki jo bo zamudil. V prihodnji številki bo že točen datum, ura in kraj. Za danes samo sporočam veselo novico o gostovanju, ki bo, upam, enkrat v novembru. Ne pozabite!

★ Ko bodo te "Misli" med bralci, bo tudi štiriletnica Baragovega doma (16. september) že za nami Vsako leto jo praznujemo s prijetnim domačim večerom, na katerega pridejo tudi naši bivši fantje, poročeni seveda s svojimi družinicami. Tudi zastopniki emigracijskih in cerkvenih oblasti so ta večer med nami in razni dobrotniki Doma. Je že v štiriletni tradiciji, da fantje poskušajo pihnuti svečke na torti in da zmagovalec dobi nagrado. Navadno je pol ure smeha, da se obednica trese, predno se enemu posreči. Letos bo še težje, ko so že štiri svečke in bo treba več sape.

Štiri leta! Hitro so minila. V tem času je Baragov dom postal ne le dom slovenskih fantov, ampak tudi naše versko središče. Da bi le tudi vsi bodoči načrti uspeli.

★ Odkar je p. Odilo v Baragovem domu, prepuščam iskanje služb za novodošle fante njemu. Šmenta, njemu uspe, če nikomur ne! Če tovarna išče enega, bo pater tri vlekel s seboj in vse tri "prodal". Prav po ameriškansko jih "prodaja". "No, vzemite še tegale, prosim. Je tak revček, mame nima, teta ga je rodila . . ." Komu v pisarni bi se tak revček ne smilil? Uradnik se najprej zresni, nato pa prasne v smeh in fant je "prodan" . . .

Le mali otroci se p. Odila boje, kadar preveč maha med ljudskim petjem ali preveč zavpije med pridigo. Že lani med misijonom se je Stojkovičev mali stisnil k stari mami in v prvi klopi n skoraj zajokal: "Joj, pater bo name skočil! . . ." Klemenčičeva Irena v St. Albansu je pa mamico pred odhodom k slovenski maši vprašala: "Kateri pater Bazilij ima pa mašo? Če jo ima ta hudi pater Bazilij, bom kar doma ostala . . ." Pa je le prišla. Kajne, da ni bilo tako hudo, Irenca?

Upam, da mi "ta hudi pater Bazilij" ne bo zameril, da sem to objavil.

★ Za našo cerkvico sv. Cirila in Metoda smo do danes nabrali £3,708-12-1. Posebej naj omenim in se zahvalim Mesarjevemu Johnnyju, ki je s svojo sestrico Magdo nabral za cerkev v svojem šparovčku visoko vsoto £12-6-6. Kar oči so mu žarele, ko mi je prinesel svojega prašička in sva skupaj štela. "Pa bom še prinesel," me je moško zagotovil, da sem se mu moral smejeti. Kdo bi ne bil vesel takega fantka? Več Johnnyjev potrebujemo — med odraslimi!

Zahvaljujem se tudi fantom in osebjem Baragovega doma, ki so ob priliki mojega rojstnega dne zbrali za cerkev £32-10-0. Bog Vam poplačaj!

Načrte je že odobril Health Department, enako so bili sprejeti lepo pri občinskih možeh v Kew. Mislim, da tudi v bodoče ne bo težav, da le zberemo dovolj za zidavo.

Ker je stavba dvodelna (dvorana v zemlji, cerkvica pa na cementni plošči nad dvorano), bi s tem denarjem že lahko mislili na začetek dvorane. Istočasno bomo že menda zbrali dovolj, da nad dvorano dvignemo tudi cerkev. Nekateri rojaki iz gradbene stroke so se že javili, da bodo pomagali, ostale pa prosim, da mi sporoče, če želijo sodelovati. Napravili bi sestanek in se dodobra pogovorili. Potem pa bomo zasadili lopato . . .

Vse, ki se doslej še niste odzvali prošnji za denarno pomoč, pa zopet prosim: Pridružite se darovalcem! Gre za našo skupno zadevo!

(Konec str. 269)

Spisal J. Jurčič pred 100 leti.

*V neverske roke padel mu mili je otrok,
med otcem in otrokom zija prepad globok.
Zdihuje sivi stavec, zdihuje celo noč
in kliče vse svetnike in Boga na pomoč.*

Fr. Cegnar

(Nadaljevanje)

SEDMO POGLAVJE (zaključeno)

VSE JE VRELO PETRU V GLAVI. Upro se mu oči na ciganov nož, ki je tičal za stežaj od njega. Ko bi trenil, ga Peter izdere in sune cigana. Ali še z večjo urnostjo prime cigan Petra za roko, ga podere vznak in mu izvije nož. Zdajci je bil v rokah grozovitega človeka, življenje mu je viselo na lasu, nihče bi mu ne bil mogel pomagati, ko bi mu hotel sovražnik povračati.

“Kaj meniš, prismojnik, da cigan Samol brusi nož za svoje drobovje?” pravi cigan, kakor da se ne bi bilo nič posebnega zgodilo. Peter jame prositi in se izgovarja, da je hotel cigana samo ostrašiti, in druge abotne reči.

“Za šalo si me hotel?” govori zasmehljivo cigan, tišče gospoda za vrat. “Kaj ko bi ti jaz porinil nož le za šalo pod rebra? Morda bi bilo boljše zate, ki napadaš po mačje, od strani.”

Smrt in božja kazen stopita hudobnežu pred oči, mrzel pot ga oblije; postaja mu zdaj ledeno, zdaj vroče. Naposled odneha ciganova pest, nož skrrije za pas in Peter je bil prost. Hotel jo je naglo pobrisati, da se njegov vrag ne bi spremislil. “Daj mi prej mošnjo,” reče cigan, “drugi pot pridem in pogledam na grad, kako kaj gospodariš. Sporočim ti morda tudi, kako kaj bratov sin, ali se mu toži po tako dobrem stricu ali kali; zakaj izvedel bom vse. Kadar bo turški paša, ti utegne pripeljati četo Turkov pred grad, toda sive lase boš že imel ta čas; in dobro si rove zagradi, zakaj vojak bo iz njega, da mu ne bo vsak janičar prilika. Le glej, da pridobiš mnogo denarja, brata pa odpodiš, kadar ti pride na dom.”

Rekši se cigan zakrohoče in odide. Peter, največja reva v človeški koži, odide domov. Gotovo je bil obljubil samemu sebi, da ne pojde nikdar in nikoli več ponoči nikogar čakati, ne prijatelja ne sovražnika, ker je že dvakrat ponoči težko ušel smrtni nevarnosti. Na mestu je pa bilo zopet samostojno. V vzohu se je rdelo obnebbe in kmalu nastane lepa jutranja zarja. Pač res, dan hudodelce preganja, noč jih prikriva.

Pater Bernard ni mogel preboleti nesreče, šcl je tjakaj, kamor nam vsem kaže pot, odkoder se nihče ne vrne več: truplo v krtovo deželo, duša v lepše življenje. Peter je gospodoval na Kozjaku, na videz srečen. Ali je pa mirovala vest, tista ptica, ki večno kljuje in vpije in obsoja? Ali se je lahko vlegel in sladko brez skrbi spal? Menda ne.

Novice, ki so došle na Kozjak, so poročale, da pride Marko kmalu domov. Ubogi mož! Nič še ni mislil, kaka izguba ga je zadela. Najmanj pa je slutil, da mu je vse to napravil lastni brat.

Vojska, ki je prišla s Kranjskega v Celje, da otme cesarja Friderika, prežene kmalu Vitovčeve čete. Osvobojeni cesar jo krene z vitezi in oboroženim slovenskim ljudstvom v Ljubljano. Ko bi bil tu vojsko zapustil, kakor so res nekateri hoteli, bi bil prišel Marko Kozjak o pravem času domov in morda bi se bila usoda vse drugače obrnila. Ali cesar je hotel zbrano vojsko porabiti, da bi svojega nasprotnika, celjskega Vitovca, popolnoma ukrotil. Zapove torej v Ljubljani, naj se vojska ne razide, in napravi velik razgled svoje armade. Profi celjski so imeli mnogo lastnij po Kranjskem, katere je Vitovec kot oskrbnik celjske vdove branil z mečem v roki. Cesar torej je hotel nekatere teh lastnij sebi pridobiti, zato pošlje oddelek vojske na Gorenjsko proti Radovljici, kjer so Vitovčevi gospodovali, da bi jo spravil v svojo oblast. Tako je potekel čas in preden je Marko Kozjak dobil privoljenje, da sme s svojimi hlapci zopet domov, se mu je doma marsikaj predruščilo, kakor smo že videli.

Bilo je jesenskega večera, ko je jezdil po slabo nadelanem potu proti domu, za njim krdelce veselih hlapcev, izmed katerih je manjkalo dveh, ki sta ostala pokopana v tuji zemlji. Hlapci so se glasno pomenkovali in ogovarjali mimo gredeč kmečke ljudi; gospodu bi bral veselje na obrazu, ko je zagledal hribec, kjer mu je stalo domovje, na skalo sezidano, in kjer je menil sina objeti, ne vedoč, da je daleč, ah daleč, pri nejevernih Turkih.

Veselo zatrobi vratar, stari hišni služabnik v rog, ko zagleda ljubega gospodarja pred gradom; viseče mostnice padejo čez visoke rove in grad sprejme krdelce. Družina vre vkup, tudi Peter prišepa. “Aj, Bogu se usmili in mamki božji”, javka stara Mara med prvimi, “da bi bili gospod vendar

prej prišli, preden so hudobni ljudje tej hiši steber spodmeknili, preden so hudi cigani milega sina daleč odgnali, da ga ne bo nikoli več videl pošten človek."

Gotovo se je Marko moralo čudno zdeti, da ni precej videl sina med svojimi ljudmi. Še bolj pa je moral ostrmeti, ko je Peter kislo in žalostno pristopil, rekši, naj gre z njim in naj ne stoji med družinčeti, da mu ima nekaj posebnega razodeti. Ko blisk iz jasnega ga zadene žalostna novica, barve so ga spreletale, molčal je; bolečine, ki jih je čutil, mu niso dale nič govoriti in očitno pokazati tuže.

"In ni bilo človeka, ki bi mi bil rešil sina?" reče po dolgem molku z žalostnim glasom. "Nobenega človeka nima Marko Kozjak, ki bi bil šel za roparji? Nobenega človeka?"

"Krivo me sodiš, brat Marko," odgovori Peter, "koliko sem si prizadel, koliko sem prehodil, da bi zasledil roparje, to ti pove vsak sosed, vsak hlapec. Jaz sem delal, kolikor je bilo v moji moči; ali deček je izginil, kakor bi ga bila zemlja požrla, in ravno zato imam jaz upanje, da... da bo še kdaj prišel na dan. Utolaži se torej, brat Marko, saj vidiš, moralo je tako biti. Bog je menda hotel."

Vendar so se vse te tolažbe Marka slabo prijele, morda tembolj, ker so izhajale in hinavskega srca. Sam je bil na tem svetu, nobenega otroka ni več imel in vse tolažbe mu ga niso mogle nadomestiti. Kdor bi bil videl tega moža, ki je srčno šel med gole meče in ostrim sulicam nasproti, kateremu je sonce na bojišču lice zarjavilo, kateremu je sovražnik nekatero rano usekal; kdor bi ga bil videl, kako so mu debele solze tekale po gosti bradi na junaške prsi, ta bi bil moral z njim jokati. Pa je tudi vse drugo vedeti, da je otrok umrl in v nebo nesel nedolžno dušico, ali pa da so ga neverni in divji cigani odpeljali bogve kam in bogve čemu.

Kakor vsi ljudje tačas, tudi Marko ni bil popolnoma brez vraž in praznih ver in le-to mu je še toliko več prizadelo bolečin, ker si je slikal pred očmi vsakovrstne strašne reči, katere so bile vse v dotičju z njegovim sinom.

S hudobnim veseljem je gledal potuhnjeni Peter, kako postaja Marko od večera do jutra otožnejši.

Prvi namen, ki si ga je Marko postavil, je bil ta, da hoče sina iskati križem sveta, dokler ga ne najde. Ali znanci, zlasti stiški menihi, ga pregovore, da je vse iskanje zastonj, ker se ni dalo nič pičice izvedeti, proti kateremu kraju so jo hudodelci z dečkom krenili, ali so šli daleč ali so ostali blizu. Sprevidel je nazadnje, ko se je bi v žalosti

Marko Kozjak se vrača iz vojne

sam sebi nekoliko privadil, da bi bilo res vse brez uspeha, kar bi koli storil.

Marku ni bil svet več pogodu. "Kaj mi pomaga ime, kaj bogastvo?" je rekel sam pri sebi. "Sreča je šla po vodi, ne bom je imel več na tem svetu. Ženo mi je Bog vzel prezgodaj, ostalo mi je dete, in zdaj sem izgubil še le-to. Srečen na svetu ne morem več biti; le tamkaj jih upam še videti, torej moram skrbeti, da pridem tja."

Stopi torej pred grbastega brata Petra in mu reče: "Ljubi moj brat, umekniti se ti hočem, dam ti vse svoje premoženje, obračaj ga, kakor te je volja. Oženi se, ako ti je povšeči, mlajši si od mene. Samo to si izgovorim, ko bi kdaj zasvetil srečni dan, da bi se zvedelo za mojega sina, da ima on pravico nastopiti za teboj. Jaz pa grem v kloster v Stično; skrbeti hočem za mojo dušo, svet in svetno imetje tebi prepuščam. V klostru naj pokopljejo moje kosti — Bog ne daj — morda ene zadnjih naše stare rodovine."

Kmalu potem se Marko preseli v kloster, obleče namesto svetle jeklene bojne oprave belo obleko meniško iz sirovega sukna in je bi eden najpobožnejših menihov v Stični.

Petru se je torej vse po volji izteklo, kakor ni je želel in pričakoval.

(Dalje)

IZ POPOTNE TORBE

Dr. I. Mikula

PISEM TE VRSTICE V PERTHU, omenil bom nekaj popotnih vtisov od Geelonga v Viktoriji naprej. Med zelenimi njivami in pašniki, skozi lična mesta, ob skalni obali južnega morja gladko teče avto. Za nami ostaja gospodarsko obdelana napredna neprekosljiva Viktorija. Vzpejamo se v hribovite planote Južne Avstralije. Ob pogledu na vitke smreke in košate bore, ki s temnim zelenjem obkrožajo slavni Mount Gambier in njegova jezera, se spominjamo naših domačih planinskih gozdov.

Dospemo do Adelaide, polmilijonskega mesta, podobnega šahovski deski. Adelaideški Slovenci pa zagotovo niso šahovske figure. Trdno stojijo pod lastnim krovom, pri svojem poslu, na prožnih nogah. Zahvalil sem se vozniku Francu Vrabcu, da me je srečno pritiral do tja, obiskal nekaj gostoljubnih rojakov in se odpravil naprej.

Po South Australiji

Slovo od Adelaide mi je olajšal "aprilski" dežek. Pogled iz vlaka v enolično ravnino je zameglen. Naslednja postaja: Port Pirie. Pretočilnica srebra, jekla, cinka, aluminija iz Brocken Hilla . . . Dospel sem v popoldanskem toplem soncu.

Na škofiji so me prijazno sprejeli. Gospod škof je bil navdušen nad mojo namero, da obiščem Opal Fields. Sam je pred tedni maševal tam, dal mi je takoj vse pravice za misijonarjenje v njegovi škofiji.

Sledila je nočna vožnja v Port Augusto, nato v Pimbo tik Woomere. Bleda mesečina obseva skrivnostni "buš" in kenguruje, noje in zajčke. Sopotniki, omamljeni črnici, drug za drugim preidejo v — smrčanje.

Woomera! Pričakam "Mail Truck" za Opal Fields. Poprej mašujem v lepi cerkvi, ki je tam za znanstvenike in njih družine. Župnik, obenem vojaški kurat, mi izroči "Mass Bag" — kovček z vsemi potrebščinami za maševanje, tudi na zasilnem oltarju. Sedaj sem cel "cerkvar", pravilno opremljen — ne za raketne poskuse, ampak za božji posel okoli duš.

Mail Truck me pelje skozi kamenito, peščeno in skoro neporaslo pustinjno Andamooko. Cesta se vije po kačje, včasih pa tudi premočrtno, v nedolgednost. Srečamo mogočen bel tanker. Petrol? Ne, vrača se prazen v Woomero, od koder je peljal 85 milj dale v Opal Fields — vodo! Tekočina, drago-

cenejša od bencina, vina, piva, slivovca . . . Pa tudi Woomera nima vrelca. Močan curek — potok — zaklenjen v debelo cev, ji dovažava vodo skoraj 200 milj daleč. Dve ovčji farmi na vsej dolgi vožnji skozi Andamooko, ena redi 17,000, druga 25,000 ovac. Odkod krma? Moje oči ne povedo odgovora, ovčje črede poznajo skrite oaze. Tam daleč na obzorju kopice peska, razmetane hišice, prerita polbočja. Na cilju smo: Opal Fields!

Andamooka, P.O. za Opal Fields. Odkod ime? Razlaga ga. Marica: Doma smo imeli kravico Ando, dobro mlekarico. Kadar se je oglasila, sem deklica hitela pravit mami: Anda muka. Zato ljubim to čudno ime.

Učitelj Robert ve bolj prav: Prastaro avstralsko ime pomeni "Viharna dolina". Sem se kar strinjaj, ko so mi pravile naše gospodinje, koliko dela jim dajo peščeni zameti in vrtinci. Skoro razumem, zakaj se zatekajo Slovenci v te kraje: Ugaja jim kraška burja.

Naslednji dan stojim pred pošto. Ven pride Ivan z borzovjavko v roki, "Menda nič hudega", ga zaskrbi. Bereva oba. Moj podpis — dva dni prej sem iz Port Pirie Ivanu najavil svoj prihod, da bi obvestil ostale. Pa sem brzovjavko prehitel na poštnem trucku! Kod je hodila? Najprej je tekla v Brocken Hill, od tam je begala brezžično preko suhih solnatih jezer in pustinj ter končno dosegla cilj. Smo pač v puščavi.

Opal Fields. Pradavna, še malo znana vulkanska doba je opale poskrila globoko pod zemljo po nevidnih koticah. Tu se je z drugimi srečolovci zarilo tudi dosti naših podjetnih rojakov v podzemeljske rove, kjer iščejo srečo. Nekateri jo najdejo, drugi samo delno. Mnogi imajo smolo, nekateri popolno, drugi delno. Vsi pa rijejo dalje s trdno nado na uspeh. Pravi "gambling" je to, srečelov, igranje. Pa ne igranje na karte ali z novci, edinole s krampom, dvigalom, žulji in znojem.

Okoli Velikega šmarna sem se nekaj dni pomudil med rojaki, maševal, spovedoval in bodril k mislim na Boga, čeprav so ljudje v taki divjini. Tuči slike s svoje prekmorske poti sem jim pokazal. Saj bi se kar udomačil med temi srečolovci kljub pesku, vetru, vročini podnevi in hladu ponoči, ko so tako gostoljubni. Hvala jim! Ob slovesu so mi naročali pozdrave za vse rojake po bolj ugodnih kotih širne Avstralije.

(Konec str. 271)

Prizor iz igre
Kekec in Mojca.

Foto P. Nikolitch

TAKOLE SE IMAMO MELBOURNU

Mirko Cuderman

VESELO IZNENADENJE SEM DOZIVEL dvakrat po vrsti. V nedeljo 16. avg. po maši v hrvaški cerkvi sem z zadovoljstvom opazil, da so večje skupine ljudi stale pred dvorano in čakale, kaj bo, ko je bila dvorana že polna. Štefan je nosil stole skupaj od vseh strani, pa je bilo zaman. Ljudi se je natrpalo v dvorano, da so morali stati, kjerkoli se je dalo. Napovedan je bil otroški program z igro KEKEC in MOJCA. Pa se je prvi prikazal na odru p. Odilo in se javno spovedal, da je p. Bazilija nalagal. Razposlal je bil namreč ljudem pisma v vabilom na igro in patru samo to povedal, ne pa tega, da je zraven pripisal: P. Bazilij ima 40letnico — ššš — ššš! "Torej ta večer je posvečen p. Baziliju za 40letnico in očetovski dan."

Nastopili so pevci in zapeli: Kolkor kapljice . . . Patru so poklonili šopek cvetja in steklenico vina, pa je p. Odilo brž povedal, da je bila steklenica ukradena p. Baziliju iz pisarne. Nato so zapeli pevci še druge pesmi in potem je moral spregovoriti p. Bazilij. Povedal je, da je "veselo presenečen" in še kaj. Ljudje so ploskali do onemoglosti in je bilo lepo videti, kako nabito polna dvorana izkazuje priznanje svojemu pastirju in mu želi dolgo vrsto zdravih in srečnih let. Vsakdo mora res priznati, da je prav pater Bazilij največ storil za našo skupnost, zato je vsem rojakom drag in povsod priljubljen.

Spored se je nadaljeval z igro otrok. Odkar smo videli prejšnjo njihovo igro Mačeha in pastorka,

ni bilo še kaj tako lepega na našem odru. Saj je znano, da igrice Kekec in Mojca spada med najlepše igrice. Ni mogoče dovolj pohvaliti naših malih igralcev in igralk, tako lepo so naredili. Takoj se je videlo, da so odra že vajeni, tako korajžno so nastopali. So pa tudi bile vloge odlično razdeljene in režija prvovrstna. To je pa seveda zasluga naše ANICE — učiteljice — kdo bi ji ne čestital na takih uspehih ob njenem drobižu?

Drugo iznenadenje sem doživel pri delu med Avstralci, ki so mi pripovedovali, kako krasno so nastopile Uršičeve sestre na televiziji v oddaji Happy Show. Posebno so bili navdušeni za Cvetko. Opisovali so mi slovensko narodno nošo in razumeli so, da so deklice pele tudi o lunici. Trdili so, da so slovenske pesmi jako lepe, čeprav besed niso razumeli. Povedali so mi tudi, da so Uršičeve zmagale med drugimi tekmovalci in tekmovalkami ter dobile "nagrado tedna".

Moje iznenadenje je bilo toliko večje, ker sam nisem nič vedel o tem in na tihem zelo obžaloval, da je šel program na televiziji mimo mene in ga nisem videl. Po drugi plati se mi je pa še bolj zdelo, da mi tujci vedo toliko lepega povedati o nastopu slovenskih deklic, ki so po tej poti pred Avstralijo in njenimi različnimi narodnostmi ponovno proslavile slovensko ime. Nastopile so pod imenom "Stars of tomorrow", pa so že zdaj zares prave naše zvezdice. Tisoč čestitk vsem trem in vsaki posebej — pa tudi očku in mami!

"KO ŠE NISEM IMEL

TRI LETA..." (Ruda Jurčec)

Kdo od nas bi mogel nadvrno opisati, kaj je doživljal v detinskih dneh, ko mu še ni bilo tri leta? Ko sem bil podpisani star točno tri leta, smo imeli velik potres. Spominjam se ga, to je res Toda samo tri, štiri čisto kratke slike iz tistih dni so mi ostale in jih še vidim, kot sem jih videl takrat. Tako kratke so in med seboj ločene, kot bi nekdo z žepno svetilko posvetil vanje in jo takoj spet ugasnil. Zdaj pa berite, kaj piše Ruda Jurčec, predsednik Slovenske Kulturne Akcije v Argentini! Godilo se je v Ormožu ob Dravi. — Ur.

TAKRAT SMO PREBIVALI V HIŠI z velikim dvoriščem in onstran dvorišča je stanovala naši podobna družina, kjer se je dva tedna pred menoj rodila deklica, ki ji je bilo ime Tilika. Bila sva neke vrste brat in sestra in dvorišče je bilo kraljestvo najine otroške ljubezni v igri in v vrvenju dneva, kakor se nam je ponujalo. Bila sva vedno skupaj in sva začela hoditi v slovenski šolski vrtec. Naučili so naju (ni bilo daleč, a sva morala hoditi sama), da sva hodila z roko v roki ali z roko pod roko. Starejši bratje so klicali za nama, da greva k poroki, da sva zaročenca.

Vrtec je bil igrača, a sva se učila z vsem navdušenjem, kajti popoldne sva domov grede zavila čez glavni trg, kjer sva pred pisarno dr. Ivana Omulca počakala, dokler ni prišel na prag. Komaj sva ga zagledala, sva ga začela glasno pozdravljati: "Klanjam se . . . klanjam se!" Otrok, ki je dr. Olu-muca pozdravil po slovensko, je za vsak pozdrav prejel krajcar. Vsakič sva prejela dolžni dar.

Dr. Omulec je umrl, ko še nisem imel tri leta. Njegov pogreb je bil prvo srečanje s smrtjo. Pokojni je imel namreč lepega belega psička, ki je bil vedno z njim. Kadar je bil v pisarni, je ležal na predpražniku in ljudje so vedeli, da smejo mirno stopati čezenj. Nekaj časa sva se ga s Tiliko balo, pozneje naju je pa najin dobitnik sam naučil, kako naj ga božava. Nekega dne pa se je razneslo, da je dr. Omulec umrl. Povedli so me ob oder, videl sem njegovo truplo, pokrito z zlato črnim čipkarskim pregrinjalom. Ob odru je ležal psiček. Rekli so, da ga niso mogli odstraniti; hotel je ostati ob odru svojega gospodarja do konca.

Pogreb je bil pozno popoldne. Nebo je bilo zastrto s težkimi črnimi oblaki. Oče me je trdo držal za ročico. Kar pretreslo me je, ko sem vzdolž dolgega poslopja zagledal procesijo slovenske ljudske šole z veliko slovensko zastavo na čelu. Čakali so na duhovščino. Pokojni je bil velik narodnjak in dobitnik vsega okraja, slovenski dijaki so odhajali v srednje šole z njegovo podporo. Zagledal sem, ako je od cerkve prihajala še ena procesija: bilo je več ko dvajset duhovnikov in naš župnik je bil zavil v srebrno — črn pluvial. Od Glavnega trga so prihajali slovenski gasilci, spredaj so bili nosilci bakel; pošastno so plamenele v rezkih rdečih zubljih. Krsto so dvignili, jo ponesli čez prag, obnjo so se postavili najprej gasilci, ki bodo krsto nosili, njim ob bok so stopili nosilci bakel. Mrzel, moker veter je vel nad nami, nisem mogel odtrgati oči od grozljivih zubljev.

Duhovščina se je porazdelila pred krsto, kakor da bi bilo poslej vse samo njeno; župnik v črnem pontifikalnem ogrinjalu se mi je zazdel nadnaravno visok. Obrednemu petju duhovščine je sledila pri-tajena pesem žalostinka. Krsto so dvignili. Boben gasilske godbe je začel udarjati zamolklo, kakor da bi se bližal sodni dan. Veliko razpelo na krsti je zaplesalo, krsta se je odtrgala od hiše, krenili so na pot. Prvo, kar sem zagledal za krsto, je bil beli psiček. Stopical je prvi za krsto. Takrat sem udaril v jok. Nisem vedel, kaj je smrt in zakaj moramo iti na pokopališče. Zajelo me je, stisnilo pri srcu — zazdelo se mi je, da mora biti nekaj hudega. Mali psiček se mi je zasmilil. Oče me je skušal umiriti, a ker nisem znal povedati, kaj mi je, sem še bolj jokal. Oče me je hotel dvigniti v naročje, zagrozil mi je, da bova šla domov, da ne bova šla za pogrebom, če ne bom nehal jokati.

Tiho sem hlipal. Gasilska godba se je počasi urejala za žalno koračnico — donelo je samo strahotno udarjanje s črtno prekrita bobna. Veter se je spremenil v vihar, šolska zastava je vihrala, slovenski trak je zanašalo po svoje, črni krep ga je skušal vloviti. Velika oljnata slika na zastavi je kazala dve svetniški postavi v naših barvah. Bila sta sv. Ciril in Metod.

Mesto je bilo mrtvo. Vse trgovine, vsi uradi — nemški in slovenski — so bili to popoldne zaprti. Slovenci so korakali pred krsto v svojih preprostih oblekah, nemški someščani so bili na koncu spredova, vsi v salonskih suknjah in visokih cilindrih. Bela pročelja nemških hiš na trgu so skušala zmanjšati temo, ki se je začela vlegati na trg. Kadar koli sem se pozneje spomnil te slike iz otroških let, sem si zaželel, da bi se mi kje kdaj ponovila na odru. Le Shakespearov Hamlet me je v svojem finalu zagrabil s tolikšno veličastnostjo smrti.

Gasilci spredaj so se uredili, godba je prešla v lahko donenje — bila je Shopinova žalna koračnica. Srce mi je zajela toplota ob lepi melodiji, ozrl sem se in se pomiril, ko sem zagledal, da stopa psiček mirno brez spremstva, nikdo ga ni odpodil in nikdo ga ni vodil na vrvi.

Na pokopališču je oče stal nekoliko oddaljen od grobnice. Najbrž se je bal, da se bo vsak hip usuilo iz oblakov. Poslušal sem petje duhovnikov. Peli so vsi in mogočno koralno petje me je potolažilo. Bakle so kazale, kje se obred razvija, oče me je dvignil v naročje, videl sem bele, svetle stebre ob grobnici. Spominjam se še, kako smo hiteli domov, nisem se upal ozreti.

Ko sem bil doma v sobi, je že gorela petrolejka na mizi. Izginil sem v mamino krilo in utonil v

spanec. Slišal sem še samo, kako so me sestre in bratje tožili, da sem jokal, se slabo obnašal, mama pa me je pod predpasnikom božala po glavi, da sem kmalu zaspal pod mirom njenih blagih dlani.

Opisani pogreb se je vršil v Ormožu pred blizu 60 leti, ko je bil Ormož skoraj do kraja ponemčen. Opis pogreba je najti v knjigi, ki so jo MISLI v avgustovi izdaji samo omenile: Ruda Jurčec: SKOZI LUČI IN SENCE. Uredniku jo je avtor poslal po zračni pošti. Ko bo prispela zaloga za prodajo — po "morski" pošti in neusmiljeno počasni — bom kaj več povedal o njej. Da mož s tako zgodnjo prebujenostjo in tako ostrim spominom ve veliko zanimivega povedati iz življenja, ni treba posebej zatrjevati. — Ur.

Tipka ...

(s str. 263)

★Še nekaj bi rad omenil ob tej priliki. Ko smo začeli akcijo, sem povedal in tudi v zahvalnem pismu stoji tole: "... V slučaju, da bo prošnja za povrnitev takse na darovano vsoto ugodno rešena, boste prejeli kasneje posebno potrdilo o svojem daru. . ." Prošnja do danes še ni rešena, ker se taka stvar navadno vleče predno pride na odgovorno mesto, prepričan pa sem, da rešena bo. Takrat bo vsak darovalec tudi res dobil potrdilo in ga bo lahko vložil za povrnitev takse za finančno leto 1964-65.

To posebej omenjam zato, ker sem zvedel za nekatere "navdušene" rojake, ki niti niso med

darovalci (in morda tudi ne bodo), pa so za povrnitev takse za leto 1963-64 napisali visoke vsote kot dar naši bodoči cerkvi. Ko bi ti svoje "darove" res dali, bi mi morda ne bilo treba več prositi. Tako pa naši stvari s svojo grabežljivostjo lahko samo škodujejo.

Žal mi je vsakega, ki izrablja našo plemenito akcijo, da na njen račun spravi v žep nekaj funtkov. Zdi se mi, da bi tak za funt celo dušo prodal. Če je že ni. . .

★ Lepa je bila v naši kapelici Marije Pomagaj porciunkulska pobožnost dne 1. in 2. avgusta. Oktober bo mesec sv. rožnega venca. Rožnovensko pobožnost bomo imeli v soboto 10. oktobra ob pol osmih zvečer. Če bo lepo vreme, bo na prostem pri lurški votlini. Pridite!

Iz nastopa narodnih noč v Sydneyu

mož in žena

SOLATA, RADIČ,
MOTOVILEC

(Iz "Ženske košarice")

Ljubezen skozi želodec

POLETI, OB HUDI VROČINI se nam izmed vseh jedil najbolj prileže solata. Vsak dan je na mizi, včasih celo dvakrat. Pozneje, v jeseni in pozimi, pa prihaja na mizo že bolj poredko, ker zelene solate ni več toliko na razpolago, na drugo zelenjad, ki nam tudi daje dobro solato, pa pozabimo.

Vedno bi se morali zavedati, da je vsaka solata tako važno živilo, da jo moramo uživati redno jeseni in pozimi. Solata iz surove zelenjadi ima v sebi mnogo surove staničnine. Ta se ne prebavi popolnoma, ampak kot nekako dražilo pospešuje prebavljanje in skrbi tako za redno odvajanje. Olje, s katerim solato zabelimo, znatno poveča njeno redilnost, kis ali citronov sok pa ima to dobro lastnost, da pospešuje prebavljanje beljakovine. Če prinesemo solato na mizo z mesnimi ali jajčnimi jedmi, to ni samo navada. Ta živila imajo namreč v sebi obilo beljakovine in jih lažje prebavimo, če jih zaužijemo skupno s solato. Jajca v kakršnikoli obliki, ki bi jih sicer težko prebavili, nam ne delajo težav, če uživamo poleg njih solato.

Zelo važna sestavina solate so redilne soli, ki so neobhodno potrebne našemu organizmu, ako hočemo ostati zdravi. Med temi je v zeleni solati precej železa in sicer se nahaja v listnem zelenju (klorofilu).

Ker je v solati dosti vode, ima lastnost, da hladi in osvežuje, zato se nam še posebno prileže v vročem poletnem času. Voda v solati pa ni navadna voda, ampak ima v sebi nakopičenih obilo omenjenih dragocenih rudninskih snovi ter je brez bakterij.

Glede redilnosti solate sicer ne smatramo kot samostojno jed; zato je pa toliko bolj važen dodatek drugi, redilnejši hrani. Zelo zdravo je tudi, če jo uživamo k težjim močnatim jedem, kakor cmoki, štruklji itd.

Ko nam poidejo zelene solatne vrste, posezi tako po drugi zelenjadi, ki nam daje ravno tako izvrstno solato. Tu je na prvem mestu zelje in sicer sveže in kislo. Solata iz svežega zelja je

ena najboljših solat, ki ima tudi precejšnjo vrednost. Da ni pretrda, jo malo potolčemo in napravimo bolj zgodaj; nikoli pa je ne smemo popariti. Naravnost zdravilna pa je solata iz surovega kislega zelja in to posebno zaradi mlečno kislinskih bakterij, obilih rudninskih soli in vitaminov.

Malo narahljano kislo zelje z zelnico vred zabelimo z oljem, sesekljamo čebulo ter ji pridene mo še par stlačenih brinjevih jagod, pa imamo prvovrstno solato po okusnosti in zdravilnosti. Dobro solato pa nam da tudi korenček in zelena, ki ju lahko uživamo vso zimo, dokler ne pričakamo motovilca, ki je najvažnejša pomladanska solata. Za izpremembo si napravimo lahko tudi solato iz rdečega zelja, pora in čebule.

Pravkar je bilo povedano, da je kislo zelje in drobno zrezana solata iz zeljnih glav z dodatkom olja, po okusu kumine, malo čebule ali česna, zelo dobra solata. Za solato lahko pripravimo tudi regrat, radič, krešo, endivijo, paradižnik, sladko papriko, kislico, vse vrste solatnic in jedilno peso. Solata vseh vrst naj bo na novo nabrana, dobro oprana in sproti pripravljena z oljem ali limoninim sokom, domačim kisom ali s kislo smetano.

Solate, radič, redkvice, na splošno vse zelenjave, ki jo jemo presno, pa smo jo kupili na trgu ali od pridelavcev, pa so jo zaradi bujnejše rasti zalivali z gnojnic, straniščnico, ki ima v sebi jajčeca živalskih in človeških zajedalcev, katere z okuženo solato prenesemo v prebavila in postanemo glistavi, je treba večkrat oprati v veliki posodi vode, da lahko v njej plava. V zadnjo vodo pridenemo nekoliko soli in tako solato ali drugo zelenjavo splaknemo v slani vodi.

Vsaka kuharica, pa naj bo še tako dobra, bo rada pogledala v kuharsko knjigo. Svet napreduje in svoje iznajdbe ter odkritja spravlja v knjige. To velja tudi za kuhinjsko umetnost. Ne drži več tisto staro navodilo: vzemi, razreži, namoči, zalij skuhaj, odcedi, zabeli, prekucni iz lonca v skledo, shladi in — vrzi skozi okno! Takih navodil modernim kuharicam svet ne daje več. Lahko se pa zgodi, če kuharica ni, kar bi morala biti, da tisto zadnje, ki se tiče okna, napravi — mož!

SVETOVNA KRŠČANSKO — DEMOKRATSKA ZVEZA

Urednik

NAZIV "KRŠČANSKA DEMOKRACIJA" nam je verjetno najbolj znan iz politike današnjih Nemcev in Italijanov. V obeh deželah so krščanski demokrati na vladah. Obstajajo pa krščansko-demokratske stranke še po mnogih drugih deželah Evrope in tudi obeh Amerik. Mnogo več bi jih bilo, ako bi vzhodna Evropa ne ječala pod komunistično knuto. Vendar so tudi nekatere teh dežel zastopane pri delu za krščansko demokracijo in to po emigraciji iz dotičnih dežel, ki živi razkropljena po zahodni Evropi in obeh Amerikah.

Že vse od konca zadnje velike vojne so se te stranke povezovale tudi mednarodno. Sprva bolj po kontinentih. Ko se je ideja krščanske demokracije uveljavila tudi na amerškem kontinentu, so začeli misliti na Zvezo krščanskih demokratov, ki naj bi obsegala ves svet. Letos so jo tudi res ustanovili. Zgodilo se je to v Venezueli. Zborovanja v Caracusu za to ustanovitev so se udeležili mnogi zastopniki že obstoječih kontinentalnih združenj. Za predsednika so izvolili bivšega predsednika venezuelskega parlamenta Rafaela Caldera, tajniki so povzeti iz Amerike in Evrope.

Svetovna zveza krščanske demokracije je sprejela v svojo organizacijo tudi zastopstva iz dežel, ki so nekoč imele podobne politične ustanove, pa jih pod komunistično ne morejo imeti. **Tako smo tudi Slovenci zastopani v tej svetovni zvezi in povezani preko nje** z vsemi krščansko-demokratskimi gibanji po širnem svetu. Slovence namreč zastopa v Zvezi Slovenska ljudska stranka, ki ji v emigra-

ciji načeljuje dr. Miha Krek. Podobno so včlanjeni v Zvezo Poljaki, Čehi, Madžari in še drugi.

K temu naj dodamo nekaj svojih misli.

Pogosto slišimo med našimi ljudmi mnenje, da je nesmiselno v emigraciji govoriti o kakih "slovenskih strankah" in nadaljevati politiko časov, ki so "za vselej minuli". Naša emigracija se po veliki večini postavlja sama pred seboj najbolj s tem, da je — nepolitična. Mnogi razumejo to tako, da jih ne samo prav nič ne zanimajo nekdanje politične stranke v predvojni Sloveniji, tudi kak odpor, magari samo besedni, zoper komuniste doma jim velja le za "nepotrebno politiko". Drugi so sicer odločno za izrazit odpor napram komunizmu, kakšna politična organizacija po zgledu "starih strank" v emigraciji se jim pa zdi smešna in naravnost otročja.

Pa se vendar izkaže, da je kar modro, če mirno priznamo vsakemu svoje. Ali ne želimo vsi brez izjeme, da bi Slovencev ne poznali samo Slovenci in morda še Jugoslovani, ampak tudi ostali svet? In če vidimo, da s pomočjo in preko kakih političnih organizacij prodira naše ime v svet — ali naj temu rečemo — otročarija? Če smo ponosni na svojo pesem, na svoje kulturnike v znanstvu in umetnosti, ki nas predstavljajo v svetu, zakaj bi zaničevali svoje politike?

Ni treba, da bi se vsakdo med nami učlanil v kako politično organizacijo demokratov te ali one smeri, pametno pa je, da tistih, ki so tako organizirani, ne smešimo in jim ne očitamo njihovega delovanja, češ da si privoščijo otročje početje. Ali naj nas res samo komunisti predstavljajo v zunanem svetu, vse drugo med nami naj pa bo in ostane — "nepolitična" masa?

Te besede nimajo namena, da bi agitirale na primer za Slovensko ljudsko stranko v emigraciji. Prav je pa, da vemo za njen obstoj, da poznamo njeno delo na mednarodni in zdaj celo SVETOVNI ravni in ji damo priznanje, ki ji po vsej pravici gre.

DR. MIKULA s str. 266

Na daljni zapad

Port Augusta ob morju. Dolgih 200 milj nas je prašila rdeča pustinja. Prestali smo. Od tu pa dalje proti zapadu z najiminitnejšim vlakom, kar ji pozna svet. Vozili se bomo skozi nepregledno peščeno morje na "zlati zapad". Da, prav podobna je ta tisočmiljska pustinja valujočemu morju, ki pleše v brezskrajnosti.

Kalgoorlie — Goldfields. — Samo v mislih pozdravim rojake, ki ob času mojega "skozihoda"

sladko snivajo. Saj je že drugi večer, odkar sem na tem vlakcu. Čez dober teden se bom pa ustavil pri njih na povratku in se bomo videli v cerkvi in na domovih.

Perth — Leederville. Dospel 20. avgusta. Sončno jutro nas je prebudilo sredi prostranih žitnih polj. Preko Northama in Kalamunde nas je spremljala hribovita pokrajina s sadovnjaki in vinogradi. V Midlandu so nas pozdravile rdeče in rumene vrtnice. Pomlad za oko in srce.

Na cilju sem — med zapadnimi rojaki. Hvala Bogu za srečno potovanje. Pozdrav rojakom na vzhodu in na svidenje!

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

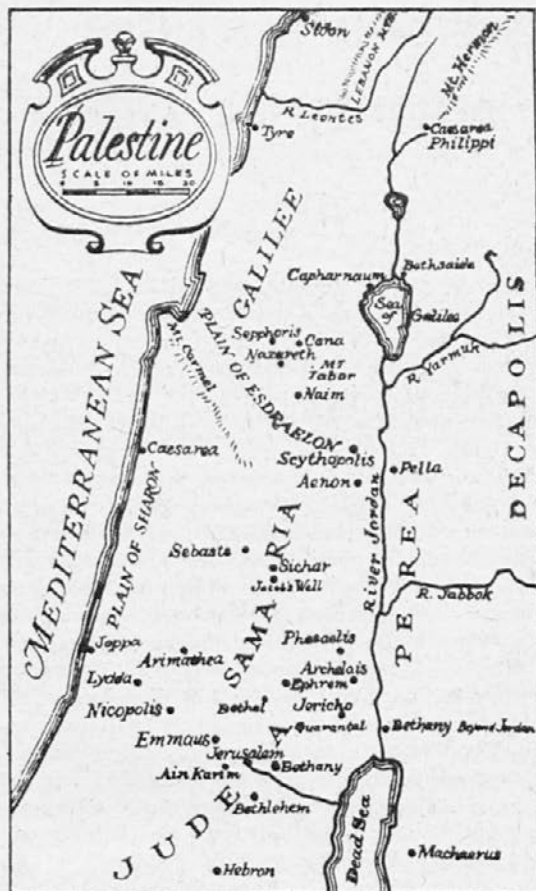
ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolje poznati!

SLEPEC SPREGLEDA

Pridejo v Betsajdo; privedejo mu slepega in ga prosijo, naj se ga dotakne. Prijel je slepega in ga peljal ven iz vasi. Nato mu je pljunil na oči, položil nanj roke in ga vprašal, če kaj vidi. In pogledal je ter rekel: Vidim ljudi, pa so, kakor da vidim hoditi drevesa. Nato je spet položil roke na njegove oči; in je spregledal ter bil ozdravljen in je vse razločno videl. Tedaj ga je poslal domov in mu rekel: V vas še hodi ne!

PETER IZPOVEDUJE VERO

In Jezus je šel s svojimi učenci v sela Cezareje Filipove. Ko je bil v molitvi na samem, je na poti učence izpraševal: Kaj pravijo ljudje, kdo sem jaz? In odgovorili so mu: Janez Krstnik, drugi pravijo: Elija, zopet drugi: Kdo izmed prerokov.

Nato jih je vprašal: Kaj pa vi pravite, kdo

EDINI ČUDEŽ V BETSAJDI

Verjetno mož ni bil slep od rojstva, ko pozna razliko med drevesi in ljudmi. Je pa do tega poznanja lahko prišel tudi z otipavanjem teh in onih. Vedel je, ljudje hodijo, se premikajo, drevesa pa ne. — Zakaj je slepeca Jezus ozdravil stopnjema? Hotel je najbrž svojim učencem dati nazoren nauk: Kakor se temu slepcu tu pred vami telesne oči le polagoma odpirajo za končno jasno gledanje, tako tudi vaše duhovne oči le polagoma razločujejo, kdo esm jaz — Kristus, Sin božji.

PRI CEZAREJI FILIPOVI

Kraj se danes imenuje Banias. Pred Kristusom je bilo ime: Panias, Tetrarh Filip je mesto olepšal in ga imenoval sesarju na čast Cezareja. Da so ločili to mestece od druge Cezareje, so dostavljali: Filipova. Blizu tega mesta je bilo, da se je Peter povzpел do izpovedi vere, ki ga je usposobila za poseben poklic, ki ga mu je Jezus namenil. Sicer

sem? — Spregovoril je Simon Peter in mu rekel: Ti si Kristus, Sin živega Boga.

Jezus mu je odgovoril: Blagor ti, Simon, Jovnov sin, zakaj meso in kri ti tega nista razodela, ampak moj Oče, ki je v nebesih. Pa tudi jaz tebi povem: Ti si Peter (Skala) in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklenška vrata je ne bodo premagala in dal ti bom ključne nebeskega kraljestva. In kar koli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih, in kar koli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.

Tedaj je naročil svojim učencem, naj nikomur ne pravijo, da je on Kristus.

JEZUS NAPOVEDUJE SVOJE TRPLJENJE

Od tedaj je začel Jezus razodevati svojim učencem, da mora iti v Jeruzalem in veliko trpeti od starešin in velikih duhovnikov in pismoukov, da mora biti umorjen in tretji dan vstati od mrtvih. O teh stvareh je govoril očitno. Peter ga je pa vzel v stran in mu začel braniti: Nikakor, Gospod, to se ti ne sme zgoditi. On pa se je obrnil, pogledal po učencih in Petra posvaril: Pojdi od mene, satan, ker ne misliš na to, kar je božjega, ampak, kar je človeškega.

In poklical je množico in svoje učence ter jim rekel: Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sam sebi in vzame svoj križ in hodi za menoj. Zakaj kdor hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil; kdor pa svoje življenje zaradi mene in evangelija izgubi, ga bo rešil. Kaj namreč človeku pomaga, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi? Ali kaj naj da človek v zameno za svojo dušo? Kdor se bo sramoval mene in mojih nauk pred tem presušnim in grešnim rodом, se ga bo tudi Sin človekov sramoval, kadar pride v veličastvo svojega Očeta s svetimi angeli, in takrat bo povrnil vsakemu po njegovih delih.

Tudi jim je rekel: Resnično, povem vam: So nekateri izmed tukaj stoječih, ki ne bodo okusili smrti, dokler ne bodo videli božjega kraljestva, da je prišlo z močjo.

ŠE NEKOLIKO RAZLAGE

Zakaj je Jezus prepovedal učenem oznanjati, da je on Kristus? Ni težko razumeti. Bilo je še prezgodaj, ker Judje ne bi prav razumeli. Vemo, da so pričakovali v obljubljenem Mesiju-Kristusu svetnega vladarja, rešitelja izpod rimske okupatorske oblasti. Navdušili bi se zanj v napačnem smislu in samo ovirali njegovo duhovno delovanje. Ko je prišel čas za drugačen nastop pred javnostjo,

ni prvič, da Jezus pravi apostolu "Peter" namesto Simon, toda zdaj šele odkrije, zakaj mu je ime spremenil. Simon bo skala ("petra" po grško, "kapha" po aramejsko) ki bo na njej Kristusova Cerkev stala. Je tu prvič, da Jezus napoveduje ustanovitev Cerkve. Omemba ključev, vezanja in razvezovanja — to je vse vzeto iz vsakdanjega življenja in pomeni samo eno — oblast in pravico.

Petru nista razodela "meso in kri", kdo je Jezus. Iz svojega človeškega spoznanja tega ni mogel uvideti, saj je bil Jezus na videz tudi sam le človek — "meso in kri" — prav kakor Peter sam. Posebna milost božja mu je morala odpreti dušne oči. Tisti, ki niso imeli te milosti, so v Jezusu videli le "enega od prerokov."

PETER PA SPET OMAHNE

Po slovesni Petrovi izjavi, ki ji pritrjujejo vsaj z molkom tudi ostali apostoli in učenci, se zdi Jezusu pravi čas, da jasno pove: Trpeti bom moral, umrl bom, toda tudi spet vstal. Ko je Peter to slišal, se zdi, da je preslišal napoved zopetnega vstajenja, misel mu je obtičala pri Jezusovem trpljenju in smrti. Ker je Jezusa zares rad imel, sta se spet oglasila v njem "meso in kri" — začustvoval in pomislil je zgolj po človeško. To pa vendar ne gre, da bi se Jezusu zgodilo kaj tako strašnega! Po tem, kar je malo prej slišal o sebi iz Jezusovih ust, je smatral za primerno, da Gospodu na samem spregovori resno in živo besedo: To ne sme biti! Morda je že hotel uporabiti oblast kot "ključar" in "povezovalec", pa je pozabil, da Kristus ni njegov podložnik, ampak "Sin živega Boga".

Peter se je pogosto razvnel v navdušenju za Kristusa bolj kot drugi apostoli. Pa včasih svojega navdušenja ni prav pretehtal. Prav v tem primeru se mu je to zelo očitno zgodilo. Zato jo je tudi "izkupil" kot redko kdaj. Gospod ga našene kar z besedo "satan", kar pomeni izkušnjavec, zapeljivec. Naj bo tudi samo človek, podoben je peklenščku, ki je satan po svoji naravi.

so apostoli dobili drugačno naročilo in ga tudi točno izvedli. Morali so pa poprej tudi enako jasno spoznati, kaj pomenita besedi iz Jezusovih ust: "križ" in "hodi za menoj".

Nekaj desetletij pozneje je bila Cerkev — "njegovno kraljestvo" — že krepko ukoreninjena v raznih mestih — lahko so to doživeli mnogi, ki so bili med poslušalci govora o križu itd.

ALI MORE

KAJ DOBREGA PRITI?

ROMUNIJA, NAJVEČJA VZHODNA SOSEDA Jugoslavije, vzbuja svetovno pozornost. Neštevilni članki opisujejo, kako Romunija "rahlja stike s Sovjetsko Zvezo" ter obrača oči na zahod, prav tja do Amerike. Hoče se izviti v prvi vrsti iz gospodarskega objema Moskve in hoditi svojo pot. Tudi v politiki, pravijo, je že pokazala dosti odločno voljo do neodvisnosti. V sporu med Moskvo in Pekingom noče potegniti ne z enim ne drugim, zdi se celo, da bi v odločilnem trenutku prej potegnila s Pekingom nego z Moskvo.

Tisti svetovni opazovalci, ki vidijo v vsaki razpoki v komunističnem taboru dokaz za bližnji razpad komunizma samega, stavijo na Romunijo precejšnjo mero upanja. Za vsem tem pojavom mora biti zarodek s v o b o d e, ki si jo Romunija želi, vsaka svoboda je pa smrtni sunek v rebra komunizmu...

Tako nekako namigujejo komentatorji. Hote ali nehotе zavajajo svobodni svet v brezbriznost in brezkrbnost čes, komunizem se bo sam ubil, ni nam treba biti več tako na straži zoper njegove nevarnost.

Motijo se, kakor so se že nešteto krat. Romunija kljub vsemu rahljanju svojih odnosov do Moskve ni za trohico manj komunistična kot je bila. Niti na misel ne pride njenim vladarjem, da bi glede komunizma kaj popuščali ali odnehavali od partijske discipline. To bi se dalo pokazati z raznih vidikov, pa naj zadostuje kratek pogled v položaj verstva (religije) v današnji Romuniji.

Romunija ima približno toliko prebivalstva kot Jugoslavija. Velika večina je pravoslavna, vendar je bilo pred vojno v njej katoličanov nekako toliko kot v Slloveniji — milijon in pol. Deloma so bili vzhodnega obreda, deloma rimsko-latinskega. Ko je zavlada komunizem, je vlada prisilila katoličane vzhodnega obreda (unijate), da so postali pravoslavni. Izgubili so vse svoje cerkve in cerkvene zavode. Tako je pravoslavna Cerkev po številu narasla, morala se je pa skoraj popolnoma podrediti vladi, da se je izognila najhujšemu. Na videz je še vedno "državna cerkev" in uživa tudi finančno podporo od strani vlade, vendar komunizem tudi njej korak za korakom zavija vrat.

Katoličani latinskega obreda so takoj po zavladanju komunizma postali prave "ciganske sirote" in taki so še danes. Enako se godi tistim unijatom, ki so ostali zvesti papežu in se niso hoteli pridružiti pravoslavju. Danes imajo vsi skupaj samo še enega škofa in sicer v mestu Alba Julia, ime mu je Aaron Marton. Res ni v ječi ali na prisilnem delu, je pa v "hišnem zaporu" svoje palače in sme le v stolni cerkvi opravljati bogoslužne obrede. Drugje se nikjer ne sme prikazati in tudi na vesoljni zbor v Rim ni smel iti. V mestu Alba Julia še obstaja bogoslovno semenišče, pa država omejuje njegovo delovanje na vse mogoče načine. Krajevni jezik je po večini madžarski, romunsko govoreči duhovniški kandidati se ne počutijo v njem kot doma. Seveda je pomanjkanje duhovnikov vsako leto bolj občutno. Duhovniki ne samo umirajo, vlada jih po mili volji odstavlja, zapira, pošilja na prisilno delo. Veliko jih dela v rudnikih transilvanskega kraja Baia Sprie. Isto velja o krajih v Dobrudži: Radna, Des in Gherla, povsod so koncentracijska taborišča za "zločince proti državi". Med obsojenimi je tudi najmanj 200 redovnic-nun, seveda se natančno število ne da dognati. Saj nihče ne izve, koliko jih iz dneva v dan pomrje.

Romunski katoličani imajo tudi svoje "Brezeje", imenuje se Maria-Radna, starodavna božja pot, ki je komunisti niso zaprli in tudi romanj ne prepovedujejo. Toda romati smejo le svetni ljudje sami zase — duhovnik ne sme z njimi in tudi v Radni ga ni. Kljub temu ljudje romajo baje v precejšnjih množicah, čeprav ni maše, pridige, spovedi, obhajila. . . Upajo se pa na romarsko pot samo taki, ki jih režim skoraj ne more še bolj utesniti, kot jih je že. To so ljudje, ki nimajo stalne zaposlitve — je namreč ne dobe, ker so "nezanesljivi" — in se preživljajo le s sezonskim delom, ki morajo za njim iz kraja v kraj in delajo za človeka ne vredno plačo. Poročilo trdi, da mora človek pri takih zaposlitvah garati za hleb kruha eno uro, za funt mesa tri ure, za novo obleko (stane do 1,500 levov) 500 do 600 ur. Seveda niso med temi "ciganskimi sirotami" samo duhovniki, redovniki in redovnice, tudi ne sami "neukrotljivi" verniki. Komunizem ima še dolgo vrsto drugačnih "kriminalcev" na piki za preganjanje. Ta okolnost pa samo še povečuje pomen našega vprašanja: Ali more iz Romunije kaj dobrega priti?

Le še nekaj omemb v zadevi katoličanstva v Romuniji. Pouk otrok v krščanskem nauku je tako oviran, da večina napol odrasle mladine ne zna moliti očenaša. Na skrivnem prihajajo ženini in nevezte k duhovniku za cerkveno poroko, pa mnogi med njimi niso nikoli slišali o deset božjih zapovedih. Župnik pri sv. Ani v Transilvaniji, Jakob Maus, je imel procesijo okoli cerkve, pa so ju takoj odvzeli

dovolilnico za "versko obrt". Enako se zgodi duhovniku, ki bi kakorkoli skušal izven cerkve dati kak verski pouk ali imel kakršenkoli vpliv na ljudi. Odstavijo ga in mora na pot iz kraja v kraj s trebuhom za kruhom, če ne naravnost v koncentracijsko taborišče.

Da, zelo se motijo tisti, na svobodnem zahodu, ki zaradi malenkostnih razpok v komunističnem taboru mislijo, da že vendar enkrat lahko molčimo o nevarnosti komunizma. Komunizem je zver, ki zna dobro skrivati svoje mesarske zobe, dokler je na lovu za žrtvami. Ko si enkrat podvrže deželo in pride na oblast, se mu še tako dobričaj, njegova nerešljiva žrtev postaneš. Romunija naj še tako obrača oči na Zapad, o popuščanju njenih komunističnih klešč ni sledu.

*Posebej vsako gledal sem številko
ter mislil si: kateri stavo naj bi dal?
Glasno je v žilah močno bilo. Sem igral
in v strahu že potegnil sreče bilko.*

*Obraz v pričakovanju se je zresnil,
zasul sem s plaho roko ves denar.
Šepet mi rekel je: "Dobiš svoj dar!"
Zatel oči sem v kocki, skoro klecnil.*

*Banalno vtikam roke v prazne žepe,
zaradi tega in še tega sem...
Baržun z očmi se krega, nič ne vem,
ko ženka s trdim klinom me pretepe.*

SLOMŠKA NA OLTAR

P. Odilo, namestni postulator

VELIK DOGODEK V PRIZADEVANJU za Skomškovo beatifikacijo je bil Slomškov življenjepis izpod peresa prelata dr. Fr. Kovačiča. Knjiga je izšla v dveh delih pri Mohorjevi leta 1934 in 1935. Dosegla je vse Slovence in jim na novo oživila svetniško podobo velikega rojaka. Da bi se ohranil ogenj, ki ga je knjiga razpihala, je začel 1. 1935 v Mariboru izhajati "Slomškov glasnik". Dve leti pozneje se je združil s "Kraljestvom božjim", glasilom apostolstva sv. Cirila in Metoda.

Leta 1936, v dneh 29. in 30. junija, so v Mariboru na Slomškovem grobu obhajali "Slomškove dneve". Bili so zelo slovesni in udeležba je bila ogromna. Tudi jaz sem bil med udeleženci. Spominjam se polnočnice v parku, kjer je pridigal škof Rožman. Jaz sem govoril v nedeljo v Marijini baziliki. Pri slovesni službi božji na Glavnem trgu je dr. Anton Korošec izročil mariborskemu škofu dr. Tomažiču prošnjo na sv. Očeta za Slomškovo beatifikacijo, pod katero je stalo okoli pol milijona slovenskih podpisov. Še isto leto v mesecu juliju so imeli v Mariboru posebne "Slomškove dneve" za mladino in spet so izročili škofu prošnjo z nekako 60.000 podpisi.

Ravno isto leto se je želji slovenskega naroda prvič pridružila mednarodna ustanova — VII. Kongres za študij vzhodnih vprašanj na Velehradu.

Poslal je namreč prošnjo papežu za Slomškovo beatifikacijo. S tem so se delavci za zedinjenje vzhodnih kristjanov s katoliško Cerkvijo oddolžili ustanovitelju Bratovščine sv. Cirila in Metoda — A.M. Slomšku.

Pomenljivo je, da so tudi državne oblasti v onem razgibanem letu počastile Slomška. Na rednem zasedanju senata 20. oktobra 1936 je najstarejši senator, Ivan Hribar, spregovoril o Slomšku in rekel o njem, da je "najstarejši čuvar pravic slovenskega naroda." Naslednje leto je prosvetni minister dr. Anton Korošec razglasil Slomškov smrtni dan — 24. september — za šolski praznik na vseh slovenskih šolah.

Tako je naša skupna zadeva počasi pa gotovo prihajala v pravo strugo in zdaj gre varno pot do cilja — Slomškovega oltarja.

Od nas v Avstraliji morda ni bilo pričakovati velikega zanimanja, vendar se želimo izkazati. Te dni sem zopet poslal glavnemu postulatorju za Slomškovo zadevo okrog £80. Doslej so se oglašali darovalci največ iz Sydneya, začenja pa tudi Melbourne. Mrs. A. Marinovič je darovala £1-0-0. Pri-spevke sprejema.

Rev. Odilo Hajnšek OFM
19 A'Beckett St.
Kew, VIC.

HUDOURNIKOV LISKO

Fr. Sal. Finžgar

(Nadaljevanje)

Lisko se dolgočasi

TISTEGA DNE JE HUDOURNIK žagal in cepil drva. Lisko je ležal nekoliko od kočice na trati in se silno dolgočasil. Natančno je vedel, da tedaj, ko začne gospodar drgniti in razbijati pred drvarnico, ne pojde nikamor. Premišljal je, kako bi pregnal svoj pasji dolgčas.

Odkar je bival v Murki, je spoznal že vso okolico. Prav posebno si je zapomnil pastirsko kočico, kamor sta hodila s Hudournikom vsako jutro po mleko. Majerica Maruša je bila kaj dobrih rok. Večkrat mu je nalila v leseno koritce pred kočico pomolzenega mleka, ki ga je Lisko zelo cenil. Tudi odrezke od gnjati, ki so jih zavrgli razni planinci, mu je skrbno prihranila. Ta kočica je bila torej vredna spoštovanja in majerica Maruša še prav posebno. Druga hiša je bila dalj. Bila je imeniten planinski dom, čisto gosposki. Krog njega so se pasle kokoši in piščeta. Lisku se je strašno ljubilo, da bi udaril mednje.

Toda bilo mu je ostro prepovedano, odkar je tako imenitno zadavil petelinčka na vasi. Pred domom je bilo na trati več miz. Za njimi so sedeli ljudje. Nekateri so bili prečudno nasrakoperjeni. Posebno ženske so rade brez potrebe razkazovale svojo rejenost. Liska so presneto srbeli zobje, da bi jih zasadil v tako golo okroglost. Ni smel. Pa splošno so bili ti gostje dobri. Kajkrat mu je priletel v gobček kos mesa, sira, slabo oglodana kurja kost.

Toda še nekaj je imela ta gosposka hiša: mačko. Na to je bil Lisko hud. Kadar koli se je srečal z njo, vselej sta se sprla: Lisko je lajal, mačka je pihala. Kadar ji je prilajal le preblizu, ga je krcnila s krepeljci po nosu, da se mu je pocedila ta rdeča. Nato pa je splezala naglo na drevo in se mu godrnjaje smejala z veje, ko je togotno bevskal vanjo. "O, da bi jo naletel na planem, kjer nima drevesa pri roki! Zgrabil bi jo in premikastil, da bi pomnila."

Tako je Lisko leže v mislih obhodil znane poti in se tako razživel, da je vstal, sedel in premišljeval, kam bi jo mahnil. Hudournik se ni prav nič zmenil zanj; ves je bil zaverovan v delo. Lisko

ga je po strani opazoval, se nekajkrat presedel in prelegel; vselej seveda dalje od kočice, dokler se ni tiho dvignil in zavil v gozd. Odšel je na potep.

Lisko in Maruša

Odločil se je, da pogleda k majerici Maruši. Zelo se mu je zljubilo pomolzenega mleka. Potoma je srečal zelenega kuščarja; ustrašil se ga je, da je kar odskočil. Spomnil se je modrasa in naglo po ovinkih bežal naprej, da so mu uhlji kar poskakovali.

Prišel je do kočice. Stopil je s prvimi nogami na prag in pogledal po Maruši. Ni je bilo. Stopil je krog kočice, šel v goveji hlev, majerice nikjer. Poseedel je za hip na pragu in jo čakal. Ni je bilo. Lisko je obupal. Pomolzeno mleko je šlo po vodi.

Pa se je naredil kar domačega. Zakaj nekaj ga je prijetno ščegetalo v nosu. Šel je v kočico. Na mizi je stal lonček. Od njega je prihajal prijeten duh. Toda ne po mleku. Nekaj boljšega je moralo biti. Lisko poskoči na klop. Vonj je bil še lepši in ga je vabil in vabil. Lisko je še enkrat pogledal po Maruši. Ne duha ne sluha o njej. Drzno je poskočil na mizo in vtaknil nos v lonček.

"Presneta reč, ričet je v njem in iz ričeta gleda kos svinjskega mesa!"

Lisko si je zapomnil, da mu je Hudournik ostro prepovedal na mizo. Zapekla ga je vest; kljub hudi skušnjavi je začel omahovati. Tedaj se mu je zadelo, da je nekaj zaropotalo. Prestrašen je skočil z mize, sedel hinavsko nedolžno na prag in čakal. Nikogar ni bilo; ne Maruše ne Tomaža. Le veter je pihal; ta je prevrnil prislonjeno skodbo, da je rahlo zaropotalo in Liska ostrašilo. Še je posedel na pragu, toda ričet v lončku ga je vabil. Kar stresalo ga je od slasti in poželenja. Pogledal je na mizo, a se premagal. Skočil je čez prag in obtekel hišo. A se je spet vrnil. Mik mesa v lončku je bil prehud. Lisko je v boju s skušnjavo omagal. Skočil je na klop, s klopi na mizo in takoj vtaknil gobček v lonec. Toda lonec je bil na vrhu zelo ozek. Lisko ni dosegel mesa. Samo nos je vtaknil v ričet. "Kar je, je, sedaj moram do mesa!"

S hudim sunkom je porinil glavo v lonec. Kar zabolelo ga je, ko je potiskal rob lonca čez ušesa. Hitro je pograbil meso in dvignil glavo. Toda smola smolasta! Glava ni hotela iz lonca — z glavo vred je dvignil tudi lonec. Zastonj je stresal glavo, da mu je brizgal ričet v oči in ušesa.

Tedaj je zaropotalo prel kočico. Maruša je vrgla na tla butaro suhljadi in stopila na prag.

"Le počakaj me, tat pasji!" je zakričala in pograbila šibo ob vratih. Začela je tepežkati Liska, ki se je obupno pognal z loncem na glavi na tla. Nič ni videl in se zato zaletaval na vse plati. Maruša pa je mlatila, kamor je padlo, dokler se ni Lisko zaletel v steno s tako silo, da se je lonec razbil in se vsebina pocedila po koči. Lisko je imel vse zapackane oči, a vrata je vendarle našel. Pobegnil je skozi njega, kar mu je sapa dala, in na pragu ujel še zadnjo na svojo dlako. Niti zacvilil ni, ko je dirkal čez drn in strn proti Murki. Ko je bil dosti daleč od pastirske kočice, se je ustavil na majhni trati. Začel se je umivati, brisati glavo ob zelena tla, se valjati po hrbtu, ki ga je tako skelel ol šibe. Ko se je za silo očedil, je prav počasi tihotapil z nesrečnega potepa proti domu. Hudournik je še cepil drva in niti opazil ni, da je Lisko odšel in se vrnil.

Lisko je bil vesel, da jo je ob vsej nesreči vsaj doma tako srečno izvozil. Ko je sonce zahajalo, je Hudournik spraval sekuro, vzel kanglico za mleko in povabil Liska, da gresta. Lisko je šel, toda za gospodarjem, ne pred njim, kakor sicer. Ko sta se približala koči, je Lisko neopaženo zaostal in od daleč gledal, kaj bo.

Maruša je Hudourniku vse razodela in kljub nejevolji se je dobra žena smejala, češ take komedije pa še ne.

(Dalje)

POLZEK JE POČASEN

Polžek vpraša kmeta:
 "Kam greš? Na roboto?"
 "V polje grem, v ravnico,
 da posejem si pšenico."

Polžek pravi kmetu:
 "Dobro! Malo se ogrejem,
 potlej prihitim v ravnico,
 žito ti oplejem."

Kmet je žito posejal;
 vzklilo je, bilo opleto.
 Ko je v polje polž prišel,
 našel njivo je požeto.

Poslal **John Veljkovec**,
 Port Augusta, S.A.

SLOVENSKI OBRTNIK

v Sydneyu

sprejme vajenca v uk soboslikarske in plekarske stroke za dela v mestu in okolici.

Za vestnega in marljivega fanta dobra tedenska nagrada poleg plače po tarifi, delovna obleka in povrnitev potnih stroškov.

Kličite: XB 13-77

Z Vseh Vetrov

ŠVICA — POMORSKA DRŽAVA? Čeprav je od vseh strani obdana z deželami na evropski celine, se vendar ne zdi nemogoče, da bi dobila zvezo z morjem in bi njene ladje plule naravnost iz nje v Jadran in Sredozemlje. V načrtu je, da bi pri mestu Locarno ob jezeru Lago Maggiore švica dobila svoje пристanišče, odkoder bi njene ladje odhajale v svet. Iz jezera bi plule no prekopu v reko Pad (Po), ki jo Italijani mislijo poglobiti in po njej speljati morsko pot od Benetk do Turina in po nadaljnjih prekopih še kam. Švicarskim gospodarstvenikom se zdi, da bi se visoka vsota, ki bi jo morali vložiti v izvedbo tega načrta, kaj kmalu izplačala. Italija takim načrtom švicarjev nič ne nasprostuje, uradna švica se pa še ni odločila.

HERBERT HOOVER, bivši ameriški predsednik, po dolgih letih lahko reče: Ali vam nisem pravil? Predsednik je postal leta 1928 kot kandidat republikanske stranke. Pri volitvah je premagal demokratskega kandidata, ki je bil znani Al Smith, prvi katoličan, ki je kdaj kandidiral za predsednika ZDA. Hoover je v volilni kampanji in še pozneje kot predsednik pogosto napovedal Ameriki zlate čase, ko bo "v vsakem loncu pišče in v vsaki garaži dva avtomobila". V resnici je pa pod njegovo vlado Amerika doživela finančni polom, da je bilo za milijone življenje strašno. Šele nastop predsednika Rosevelta je stvari polagoma zboljšal. Hoover je moral nešteto krat in mnogo let poslušati očitek: Kaj si nam obljubil in kako si obljubo držal? Pišče v vsakem loncu in dva avtomobila v vsaki garaži, to je bilo že kar v pregovoru in namesto da bi človek rekel: Hoover — je rajši povedal pregovor. Danes pa pravijo, da je res tako, kot je Hoover napovedal. Piščanci so v Ameriki tako poceni, da ni skoraj nič težje vreči v lonec dva kot enega. Prav tako je res, da ima polovica ameriških družin po dva avtomobila. Hoover je bil torej dober prerok, zmotil se je samo v toliko, da je zlate čase napovedal za leta svoje vlade, ne pa za 35 let naprej.

"**DRUGA PLAT MEDALJE**", kot se reče po angleško, pa ni tako očarljiva. Sredi velikega bogastva in velike prosperitete v Združenih državah Amerike je širom po deželi veliko revščine. O tem Hrbert Hoover ni govoril. Najbrž si ni mogel predstavljati, kako naj bi poleg "piščanca v vsakem loncu in dveh avtomobilov v vsaki garaži" nekaj ljudi še bilo lačnih in brez pravih dohodkov. Pa se je zgodilo, da je takih — vsak tako pravijo — na milijone. Sredi bogastva in preobilja toliko poma-

njanja? Kaj je narobe z uredbami današnje družbe? Milijoni mečejo proč reči, ki bi drugim milijonom pomagale iz siromaštva ali vsaj začasno preko njega. Pa misel na bližnjega bogatinom ni v navadi. Dajati "vbogajme" prihaja bolj in bolj iz mode. Naj država skrbi za tiste, ki nimajo! Ni to napačna misel, ne bi pa smela biti edina. Ko je predsednik Johnson te dni izposloval od države lepo število milijonov za "odpravo revščine doma" — ali se bo vest ameriškim bogatinom ob tem zgledu kaj prebudila ali bo še bolj trdno — zaspala? Verjetno bo drugo. "Nismo mi čuvarji svojih bratov" — država naj zanje skrbi!

RAZGLEDNICA IZ VATIKANA utegne priti na naslov tega ali onega med nami v teh mesecih. Začudili se bomo, kdo se nas je spomnil ob svojem obisku Rima — morda kak kardinal ali vsaj škof, ki je odšel na vesoljni koncil? Pa bo podpisan ta ali oni naš znanec ali sorodnik, ki živi v Združenih državah Amerike. Pa nismo nič vedeli, da si je privoščil izlet v Rim. Saj si ga v resnici ni privoščil. Obiskal je samo svetovno razstavo v New Yorku in seveda pogledal tudi v vatikanski paviljon na razstavi. Tam je videl avtomat, vrgel vanj ameriški "Kvoder" (približno dva šilinga) dobil iz nje-ga razglednico s sliko sv. Očeta in napisal nanjo tvoj ali moj naslov s pozdravi in podpisom. Razglednico je vrgel nazaj v avtomat, od tam so jo odpravili z letalom v Vatikan, tam prilepili nanjo vatikansko znamko in jo ponovno poslali preko oceana do tebe ali mene. Tako torej je znanec iz Amerike "obiskal" Rim in se poslužil "vaticanskega varanja."

OBISK NA FINSKEM je Tito proslavil z izrednim dejanjem. Finski predsednik Kekkonen je dejal na spored Titovih dni na Finskem tudi polaganje venca na grob žrtev komunizma izza časa Stalinovega navala na Finsko. Tito ni mogel mimo tega, pa je naročil velik venec, ki sta ga nesla na grob dva Titova pribočnika majorja, Tito je pa z domačim predsednikom stopal za njima. Finci, zelo svobodoljubljen in komunistom gorak narod, so imeli k tej epizodi iz Titovega življenja marsikaj pripomniti.

Ing. ALBIN MOZETIČ je bil doslej v Buenos Airesu ravnatelj ondotne velike rafinerije svetovne petrolejske družbe Shell. Zdaj ga je družba prestavila v London v centralno pisarno. Preselil se je na Angleško s svojo družino.

KO JE "ENTERPRIZE" — ameriška bojna ladja in največja na svetu — obiskala Sydney, je zapisal The Sydney Morning Herald: "Ob takile priliki je dobro pomisliti to: Vemo, kako v nekaterih zapadnih državah kritizirajo Ameriko. Toda če bi ne bilo Amerike, ki je zmožna poslati na morje ladjo kot je Enterprize, bi današnji svet, kot ga kritiki poznajo, lahko čez noč razpadel v nič."

ANGLEŽI, NAJVEČJI KONSERVATIVCI — za take veljajo po svetu. Nikjer drugje baje ne dajo toliko na tradicijo, kot dajo Angleži. Zato se ne morejo iznebiti ne kraljeve krone, ne stare mere in vage, ne denarja po starem sistemu. Kar ne morejo se odločiti za decimalni sistem. V neki mednarodni družbi so se menili, kje bi najrajši kdo od njih počakal na sodni dan, če bodo zdravniki res iznašli zdravilo zoper smrt od starosti. Nekdo je dejal, da bi na vsak način rad bil takrat v Londonu, ker tam vsaka nova reč pride sto let pozneje kot kje drugje . . .

PAVEL VI. V HELIKOPTERJU, tako so ga kazale slike v dnevnem časopisju sredi avgusta. Precej drugačno podobo je imel kot po navadi.

Rekli so, da se zmerom bolj "modernizira". Želel je poromati v Orvieto, kjer so pred stoletji ustanovili praznik sv. Rešnjega Telesa. Da bi ne izgubil preveč časa, se je odločil za polet s helikopterjem. Ko je došel, je bil spet tudi za oči papež in kot tak tudi prav po "papeško" sprejet. Mesto Orvieto ima sicer komunističnega župana, ime mu je Italo Torroni, pa je pridno sodeloval pri vseh slovesnostih in papež mu je dal avdienco. Mesto Orvieto je v nekdanji papeževi državi, pa so nekateri pregoreči Italijani razlagali Pavlov polet tja, češ da hoče obnoviti nekdanjo svetno oblast. Papež je seveda za kaj takega vse preveč "moderen" in se je podtikanju samo prizanesljivo smejal.

SPOMINSKO KAPELICO žrtvam komunizma v Sloveniji so postavili clevelandski Slovenci na Slovenski pristavi, kjer se zbirajo na oddih, pa tudi h kulturnim prireditvam. Kapelico so blagoslovili v nedeljo 3. julija ob veliki udeležbi. Programni govor je imel slovenski kaplan Jošt Martelanc. Nastopili so še drugi govorniki, med njimi zvezni senator Frank Lausche, edini Slovenec med senatorji.

OLIMPIJSKA PLAMENICA NA POTI V TOKIO

OLIMPIADA S SVOJIMI ČARI je končno našla pot v Azijo, beremo spet in spet te mesece in tedne. Pa še precej daleč v Azijo — v japonski Tokio. Silne priprave so v teku in gredo proti koncu, saj se olimpiada začne že 10. oktobra in bo trajala dva tedna. Tokio šteje 10 milijonov prebivalcev, po večini je starinsko urejeno, ulice so tesne, promet ogromen. Pravijo, da s taksijem v eni uri prevoziš kar — tri milje! Kako bo tako mesto sprejelo olimpiado z vsemi njenimi zahtevami, ki od leta do leta naraščajo, ko se porajajo novi športi, nov način tekmovanja, nove nastopajoče države? Prav letos bodo na programu velike novosti, saj bo udeležba iz nekako 90 dežel. In kdo more povedati, koliko in odkod vse bo drugih udeležencev, ki ne bodo uradni zastopniki in tekmovalci, pa jim bo vendar Tokio moral izkazati primerno gostoljubje.

Da, ogromno podjetje je to, pa poročila trdijo, da bo vse v redu pripravljeno in so poglavitne skrbi že minile. Pred očmi vsega sveta se bodo vršile olimpijske igre, saj bo ameriški satelit Syncom 3 jemal slike in jih oddajal televiziji po vseh kontinentih. Narodi bodo morali za ta čas pozabiti medsebojne spore ali jih vsaj odložiti. Vsi se bomo odahnili, ko ne bo v ospredju svetovne pozornosti zgolj nesrečno vprašanje, kdaj se bo sprožila tretja svetovna . . . Olimpiada bo ljudstva spet nekoliko

zblížala. V luči olimpijske plamenice, žareče bakle, se bodo spet začutila kot ena družina.

Plamenico so prižgali na grškem Olimpu dne 21. avgusta. Sončni žarki, zgoščeni s pomočjo leče, so dali ogenj. Olimpijski tekači so jo odnesli v Atene in tam so jo sprejeli z velikimi slovesnostmi. Uradno japonsko letalo jo je sprejelo in plamenica je nastopila res prav "ekstotično" pot po zraku. Napravila je celo vrsto postaj in povsod so jo z vso slovesnostjo sprejeli. Postaje so bile: Istanbul, Beirut, Teheran, Lahore, New Delhi, Rangoon, Bangkok, Kuala Lumpur, Manila, Hong Kong, Taipei in Okinawa. Od tu na Japonsko.

Tako bi bila plamenica lahko že kar na cilju, toda to bi ne bilo v duhu olimpiad, kot so zamišljene. Plamenico morajo prinesiti na cilj tekači, ki pa po morju ne morejo dirjati. Zato bodo plamenico na japonski zemlji razcepili v štiri bakle in jih izročili tekačem, ki jih bodo nosili v Tokio od štirih obal japonskega otoka. Seveda se bodo tekači izmenjavali, vsak bo napravil določeno pot, nato izročil plamenico drugemu. Vseh tekačev je nič manj kot — 7.000.

V Tokiu se bodo štiri plamenice spet združile in cesar Hirohito, uradni "patron" letošnje olimpiade, bo visoko nad natrpanim stadijem prižgal mogočen "olimpijski plamen."

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Pele smo na Happy Show

Me tri Uršičeve sestrice smo vedno najrajši gledale Happy Show na HSV 7. Po tem smo videle, da imajo nov program — STARS OF TOMORROW — vsak teden 4 točke. Kdor je najboljši, postane "Star of the week", nastopi še enkrat v petek in dobi diplomu (certificate).

Nam se je dopadlo in napisale smo pismo, da bi tudi me rade zapele eno slovensko pesem. Štiri mesece smo čakale na odgovor, pa ga ni bilo. Že smo pozabile na vse. Ko pa pridemo enkrat iz šole, nam mama reče: Čaka vas pismo od Happy Show. Potem so nas poklicali na pomenek (audition).

Ko smo prišle v studio, smo videle dosti ljudi in smo se kar ustrašile. Potem smo jim zapele Sonček čez hribček gre. Rekli so, da bomo dobile pismo, če bomo sprejete. Pismo je prišlo, da naj pridemo pet 8. avgusta. Mama je morala hitro narediti še eno narodno nošo, ker tako hitro rastemo.

V sredo smo hitro prišle iz šole in hitele na Happy Show. Tam so nas še malo vadili. Videle smo tudi Princess Panda in Lovely Ann. Ko se je Happy Show začel, smo čakale, da pride Happy Hammond po nas. Predno smo pele, nas je vprašal, odkod smo in kako dolgo smo v Avstraliji, kdo nas uči in kdo poje doma. Pozneje je direktor mami povedal, da bomo v petek še enkrat prišle. Takrat smo zapele. Po jezeru bliz Triglava. Dobile smo certificate in se slikale s Happy Hammondom. Potem je pa vsaka dobila 2gns od State Saving Bank of Victoria.

To pismo pišem jaz Jožica in Cvetka mi pomaga. Majda je šla v Town Hall pospravljat, ker

Majda, Jožica in Cvetka Uršič so se slikale s Happy Hammondom. — Poiščite dopis tu spodaj!

sinoči smo imeli šolski BALL. Tam je bila Cvetka Rdeča kapica, jaz sem pa pela. Sedaj imamo počitnice — juhej!

Jožica Uršič, Melbourne

Čestitke Uršičevim deklicam

V imenu naše Slomškove šole in vseh Kotičkarjev od srca čestitam našim STARS OF TOMORROW. Vsi smo bili ponosni na vas, ko ste tako ljubko nastopale. Zdaj se bodo gotovo še drugi opogumili.

Na šolskem ballu sem bila tudi jaz. Uršičeve mi niso dale miru, pa tudi Mesarjeva sta v tisti šoli. Vabilu petorice se človek ne more upirati. Magda se je tam v dolgi obleki s tiaro v laseh tako ljubko in vitko obračala, da kar verjeti nisem mogla, da je to tista Magda, ki je kot hudobna Pehta tako rogovilila v igri Kekec in Mojca. Johnny je pa med gledalci pestoval zlomljeno desno roko. Malo je žalosten, da ne bo mogel igrati na harmoniko za "Father's Day" — tretjo nedeljo v septembru.

Majda Uršičeva se je v naši igri tako vživela v vlogo pohabljenega in nemega Skazeta, da se še vedno tako grži. Ko je na ballu priplesala mimo mame, se je mama zadrla: "Ja, hudika, Majda, kaj se pa tako kislo držiš?" Cvetka je pa bila Rdeča kapica in dobila navdušen aplavz. Tudi Jožica je svojo pesem dobro zapela. Nazadnje se je novemu dekanu tako lepo priklonila, da se je kar zdrznil od presenečenja, ljudje so se pa smejali.

Končno še besedo Marji iz Albany v W.A. Lepo se ti zahvaljujem za pozdrav, za pismo in sliko. Marja, tudi jaz tebi pošiljam koš pristrčnih pozdravov, pa tudi vsem ostalim Kotičkarjem. — Anica, učiteljica.

MELBOURNE

Tretjo nedeljo v septembru
po sv. maši v hrvaški cerkvi

PRIREDITEV OČETOM NA ČAST

Pridite! Otroci spet vabijo!

PALČKI IZPOD TRIGLAVA SE OGLAŠAJO

Draga Mirjam in Marko: —

Brali smo pismo o snegu v Kotičku, ki si ga pisala ti, Mirjam Grandovec. Pač moraš biti pridna deklica, ko znaš tako lepo po slovensko pisati. Zdaj smo se spomnili, da imamo tudi mi dvojce pisem iz Melbourn, ki sta jih govoto pisala ti in brat Marko. Natanko ne vemo, če sta res ti in Marok. Ali bi lahko midva prišla k vam za nekaj časa, da bi videla prelepo Slovenijo, ker mamica in je od vaju.

Ljubi prijatelji Palčki pod Triglavom! Tukaj v Avstraliji sva dva mlada Slovenca, Mirjam in Marko. Ali bi lahko midva prišla k vam za nekaj časa, da bi videla prelepo Slovenijo, ker mamica in očka pravita, da je zelo lepa? Palčki, povejte, ali je Sneguljčica zdrava, ali čarovnica pride kaj k njej? Palčki, ali bi midva lahko videla vaš rudnik? Palčki, ali bi midva lahko dobila vaš nevidni aparat in leteči krožnik, da bi se peljali kam ven z očkom in mamico? Vem, da bi očka in mamica šla rada nazaj v Slovenijo. In, Palčki, ali bi vi lahko

naju naučili coprat? Ali bi nama dali repetničke, da bi lahko videla čez zid? Naju vse tako zanima, ker še nikdar nisva videla kaj takega. Zato sva že sedaj tako srečna, ko bova smela priti k vam. Na veselo svidenje, Palčki, lepo vas pozdravljata **Mirjam in Marko Grandovec**.

Tako je bilo prvo pismo. V drugem nam pišeta, da se je aeroplan gotovo zrušil v morje in pismo sežgalo, ko nismo nič odgovorili. Vesta, ni bilo tako, ker je ravno priletel mimo leteči krožnik in pismo rešil. Tako vama zdaj lahko odgovarjamo v Kotičku. Sprašujeta nas o tolikih rečeh, da ne moremo vse naenkrat odgovoriti, ker delamo v rudniku. Marko, mislimo, ti boš lahko delal z nami, ko boš velik in močan. Mirjam, ti boš pa Sneguljčici pomagala kuhati. Lepo vaju pozdravlja. Od zdaj naprej nam vedno pišita v Kotiček, ki ga nam leteči križnik vedno prav gotovo prinese, druga pošta se pa res rada izgubi. Da, mi Palčki pod Triglavom redno beremo Kotiček in dobro vemo, kaj delate naši Slovenčki v Avstraliji. Vse lepo pozdravljajo — **Palčki pod Triglavom**.

IZ SLOVENSKE DOPISNE ŠOLE

Moj oče

Moj oče je trgovec. On ne dela v železarni. Prodaja sadje od ponedeljka do sobote, a v nedeljo počiva. Kadar je dobre volje, mi kupi kako knjigo, včasih mi celo da denar za bonbone.

Ko smo bili še v Avstriji, si je kupil pas za brusiti britev. Ta pas je sedaj moja "šiba", če sem preveč poredna.

Včasih si z očetom pojeva slovenske pesmi. Moj oče zna zelo lepo peti.

Stefanija Mali
Lake Heights, NSW.

Moj oče

Moj oče je Slovenec. V Sloveniji na Krasu mu stoji rodni dom. Tam živita tudi njegov oče in mati ter najmlajši brat. Ostali štirje bratje so odšli za hruhom v tujino. Moj oče dela v tovarni zavor za motorna vozila. Tovarna je blizu naše hiše; 5 minut s kolesom. Ker imam tudi jaz kolo, grem očeta večkrat počakat pred tovarno. Ob petkih, ko ne dela nadur, se pelje domov po glavni cesti mimo trgovin. Včasih mi kupi čokolado, v

vročini pa sladoleđ. Vse drugo kupi mama z denarjem, ki ga oče zasluži.

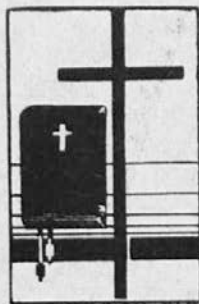
Ray Vran, E. Bentleigh, Vic.

Moj oče

Moj ata je zidar. Kadar imam šolske počitnice, me vzame s seboj na delo. Pomagam mu nositi opako. Velikokrat mi ata pripoveduje o svojem rojstnem kraju. Ob njegovem pripovedovanju se učim spoznavati domovino mojih staršev. Včasih grem z atom in mamu na slovensko prireditev, ki je običajno na prvo soboto v mesecu. Moj ata veliko dela. Doma je le ob nedeljah in praznikih. Z menoj je zelo strog. Uči me igrati šah in peti slovenske pesmi. V zadnjem letu se je pri nas mnogo spremenilo. Ata je imel veliko nesrečo in je še sedaj v bolnici. Upam, da bo v kratkem zopet zdrav in bo prišel k nam domov. Potem bo pri nas zopet lepo.

Martin Šilec, Brisbane

Učenci dopisne šole so imeli nalogo napisati nekaj pod naslovom: Moj oče. Že zadnjič je Kotiček prinesel nekaj teh nalog izdelanih, nekaj pa danes.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: FA 7044

Službe božje

Nedelja 20. sept. (tretja v mesecu): **Leichhardt** (sv. Jožef) **ob 10:30.**

Nedelja 27. sept. (četrti v mesecu):

Sydney (St. Patrick) **ob 10:30.**

Villawood (Gurney St.) **ob 10:15.**

Nedelja 4. oktobra (prva v mesecu):

Blacktown (St. Patrick) **ob 10:15.**

Croydon Park (St. John's) **ob 10:30.**

Nedelja 11. oktobra (druga v mesecu):

Sydney (St. Patrick) **ob 10:30.**

WOLLONGONG (katedrala) **ob 5. p.m.**

MAŠA V SLOVENŠČINI ŠE ČAKA

Nikjer na svetu menda niso tako hitro uvedli v sv. mašo domač jezik kot prav v Avstraliji, aevda angleščino. Človek bi dejal, da kar prehitro. Tako hitro, da si škofje niso edini, koliko naj bo angleščine in koliko naj ostane latinščine. V vsaki škofji je nekoliko drugače — in to gotovo ni vredno hvale. Ljudje ugibamo, zakaj ni povsod enako, pa ne dobimo odgovora. Privaditi se je pač treba in se ravnati po krajevnih odlokih. Prej ali slej se bodo škofje zedinili in človek ne bo v zadregi, če pride k maši v drugo škofijo.

Na splošno pa velja, da so se avstralski katoličani prav lepo oprijeli izvajanja maše v angleščini. Spodbudno je, ko vsa cerkev odgovori po domače, namesto da bi samo ministrant "odzdravil" mašniku in to v latinščini. Sprva je bilo nekaj težav in mnogim se je zdelo, da so šli eno nedeljo ali dve v cerkev bolj k "skušnji" kot k maši. Pa to je hitro minilo in le malokje je še potrebno,

da en duhovnik mašuje, drug pa ljudi vodi pri molitvah v angleščini. Verniki so se privadili, da vse opravijo sami.

Tudi slovenščina je na potu v sv. mašo. Koliko in kdaj? Ne vemo še odgovora. Zdi se, da bodo začeli v Sloveniji šele z adventom — in šele takrat bomo lahko začeli tudi mi. Če bomo? Hočem reči, če bomo mogli tudi mi tako lepo izvežbati naše, da bo duhovniku odgovarjala **vsa cerkev**. Recimo: **tudi moški** vsi brez izjeme . . . Seveda bo tudi nam potrebna "skušnja", ki bo med drugim zahtevala tudi to, da si vsak najde **prostor čim bliže oltarja**, ne pa čim bliže vrat ali zadnje stene. Bomo videli — med tem pa: upajmo!

MOLITVENA ZVEZA ZA DOMOVINO

Svetovno Apostolstvo molitve ima ta mesec nalogo moliti: Da ne bi opešal duh krščanskega življenja med udobnostmi današnje civilizacije.

Vodstvo slovenske MOLITVENE ZVEZE pristavlja k gornjemu:

Nekateri bi hiteli pripisovati krščansko nazadovanje slovenskega naroda njegovi visoki civilizaciji. Morda imajo vsaj delno prav. Toda če je tako, je treba pač poedince in skupnost znova pokristjaniti. Začnimo kar pri sebi in pokažimo pristno krščansko zavest s tem, da radi molimo poleg drugega tudi za domovino.

Naša skupna molitev v ta namen bo spet prvo nedeljo v oktobru (4. oktobra) popoldne ob 4. v kapelici sv. Frančiška v Paddingtonu. Prav lepo vabljeni.

NAŠE NASLEDNJE ROMANJE

Letos pade praznik **Vseh svetnikov** na nedeljo — prvo v novembru. Že zdaj opozarjamo, da bo takrat **romanje v Liverpool**. Bili smo tam pred dvema letoma in bilo je lepo. Zakaj ne bi bilo tudi letos? Podrobnosti povemo v naslednji številki, za danes le nekaj opazk:

1. Župnijska cerkev v Liverpoolu je posvečena **vsem svetnikom**. Tisti dan bo praznovala svoje "proščenje."

2. Pred dvema leti smo "vzeli slovo" od stare cerkve tam, letos bomo pozdravili novo, veliko, lepo. Blagoslovili in odprli jo bodo 20. septembra. Od zunaj je nekoliko "čudna", znotraj pa prav veličastna.

3. Ker je na praznik vseh svetnikov **popoldne** že takorekoč praznik **vernih duš**, bomo opravili skupne molitve za naše drage rajne, zlasti za tiste, ki ne bomo mogli obiskati njihovih grobov iz te daljave.

Torej zapomnimo si: **V nedeljo 1. novembra popoldne v Liverpool!**

HUDIČI MED SLOVENCMI V AVSTRALIJI

(Po dokumentih iz Luciferjevega arhiva)

DOBRIH DESET ALI DVANAJST LET je tega, ko se je peklenški gospodar Lucifer živo zavedel, da se je v Avstraliji naselilo lepo število Slovencev, pa da kar še in še prihajajo. Treba bo zanje ustanoviti posebno organizacijo peklenških sil, da ti novi naseljenci pridejo pod vidno Luciferjevo kontrolo. Nekam daleč so se odmaknili, kar preveč od rok so peklenkim silam.

Lucifer je sklical veliko zborovanje peklenškov. Po prvih pozdravnih besedah je vprašal, koliko navzočih hudičev zna govoriti po slovensko. Oglasilo se jih je lepo število. Gospodar je hotel vedeti, če so vsi primerno zaposleni. Izkazalo se je, da je nekaj brezposelnih, zakaj zadnje čase delajo na Slovenskem namesto njih komunisti in drže neko število ljudi pod Luciferjevo kontrolo. Izmed njih je odbral pet krepkih junakov in jih povabil v svoj vladarski urad. Vsem ostalim je povedal, da je zborovanje končano.

Izbrani petorici je razložil svojo misel o Avstraliji. Tja bodo morali iti in ostati za velikopotezno propagando med Slovenci. Bojim se, je rekel, da so se že nekoliko izmuznili izpod naše kontrole. Vseh pet je navdušeno pritrdilo: "Pojdemo, takoj pojdemo!" so vzklikali drug za drugim.

"Prav," je rekel Lucifer, "samo še nekaj navodil vam moram dati. Preizkusiti vas moram. Poznam Slovence od drugod, avstralski ne bodo dosti drugačni. Ni vse dobro zanje. Ti, ki ti je ime Tep, povej, kakšno strategijo boš uporabil med njimi!"

"Prepričal jih bom, da tisto, kar so se doma učili v katekizmu, ni nič drugega kot prazne čenče. Potem bo vse drugo igrača."

Hudič, ki mu je bilo ime Iritš, je živahno primal.

"Ne vem, če bo to dobro", je Lucifer zmajal z glavo. "Bil sem že sam od časa do časa med Slovenci v izseljenstvu, pa sem spet in spet slišal iz njihovih ust besede: Kar me je mati učila, tega nočem pozabiti!"

Tep se je popraskal za ušesi in rdečica mu je planila v lica. Tako tudi onemu, ki se je imenoval Iritš. Stopila sta nekoliko v stran.

Lucifer je rekel:

"Zdaj pa ti svoje povej, Irt, bom videl, kako bi si ti upal začeti."

"Kar naravnost bom udaril: Boga ni, duše ni, po smrti je vsega konec. Meni se ne zdi vredno hoditi okoli grma in delati nepotrebne ovinke. Ko bodo verjeli, da ni Boga — drugo bo vse steklo po mojem."

Zelo živahno je prikimal tovarišu peklenšček Evd in se ponudil, da bosta hodila v Avstraliji med Slovenci v dvoje.

Lucifer pa tudi s tem odgovorom ni bil kaj prida zadovoljen.

"Ja, draga moja, bilo bi res lepo, če bi se dalo tako na kratko narediti. Ampak jaz med Slovenci zlepa nisem naletel na koga, ki bi vero v Boga tako na lahko roko odvrge. Slišim, da doma v Sloveniji zdaj takih ne manjka, v emigraciji bo pa to težko. Imam poročila, da še tisti, ki mislijo, da niso verni, ne trdijo o sebi, da so ateisti, ampak samo agnostiki. To je nekaj nižja stopnja nevere kot ateizem, pišejo učene bukve v raznih jezikih."

Irt in Evd sta se obrisala okoli hudičevskih ust in stopila nekam v stran. Lucifer se je obrnil do zadnjega, ki je še ostal in mu je bilo ime Ivrrp.

"Zdaj pa ti povej, kaj boš napravil med Slovenci v Avstraliji, da jih boš obdržal pod našo kontrolo."

Ivrrp se je postavil pred Luciferja, udaril s petama skupaj, salutiral, potem se pobobnal po junaških prsih in rekel:

"Gospodar, jaz bi delal tako. Naravnost bi povedal ljudem, da je katekizem dobra reč, da je Bog v nebesih in da je v njih duša. Dobro je služiti Bogu, dobro je hoditi k maši in moliti, potrebno je, da se človek pripravi na dobro smrt — ampak: ZA VSE TO IN TAKO SE NIČ NE MUDI, časa je dosti, saj ste skoraj vsi še mladi in vaša smrt je še za devetimi gorami. Uživate svobodo in božje zapovedi prelamljajte po mili volji! Spoved in obhajilo odložite do konca stoletja, nikamor se vam ne mudi . . ."

Je hotel še govoriti, pa ga je Lucifer tako krepko potapljal po rami, da mu je vzelo sapo. In Lucifer je izrekel mogočno besedo:

"Ivrrp, tako, tako! Ti si najboljši hudič, kar jih poznam. Odpravi se takoj na pot in delaj, kot si rekel. Uspeh ne izostane. Lepo jih bomo držali pod kontrolo."

"Pa bi vendar vzel še te štiri brezposelne s seboj, nekaj bodo koristili s tem, kar so si sami zamislili, nekaj jih bom jaz sproti naučil."

Lucifer ni branil, samo to je rekel:

"Ti, Ivrrp, si vodja, si poglavar, si njihov povedljivnik. Vodi jih tako, da bo za vse prav."

In so šli in so nastopili službo in jo še vedno pridno vršijo in o mnogih premnogih svojih "varovancih" pošiljajo Luciferju zelo ugodna poročila. O, ne pa o vseh, o, to pa ne!

NEW SOUTH WALES

Sydney. — Pomlad je prišla, pa vsem med nami ni prinesla samih rož. Kar za celo vrsto bolnikov smo zvedeli, za vse pa verjetno ne. G. Vinko Ovičaj, pobudnik ponovne akcije za Slovenski dom v Sydneyu, se je moral podvreči operaciji na očeh, g. Milko Lajovic, ki je nedavno napisal strokovnjaško oceno pevskega koncerta, je moral v bolnico in bo verjetno tudi njemu potrebna operacija. Ga. Emilija Rutar je v bolnici in pred operacijo. Ga. Olga Vatovec je v zdravniški oskrbi doma. To je poročilo z dne 7. septembra. Morda smemo upati, da bo že marsikaj drugače, ko bodo MISLI v rokah naročnikov. In naša iskrena želja je, da bi tisti "drugače" pomenil krepko izboljšanje. Enako še drugim, o katerih morda niso izvedele — MISLI.

Point Piper. — Dne 22. avgusta 1964 je naročil MISLI rojak na naslovu 142 Phillip Street, Sydney. Uprava lista je odadla zavoj števil v ponedeljek 24. avgusta in sicer na pošti Double Bay, Sydney. Rojak na Phillip Street, Sydney, je prejel pošiljko 3. septembra istega leta! Tri milje daleč — skoraj dva tedna! Pošta in pol! To poročam, da se ne bodo čudili rojaki, ki žive pet milj in več od Sydneya, zakaj jim MISLI včasih tako pozno pridejo. Potrplj . . . — **Pointpiperčan.**

VICTORIA

Melbourne. — V nedeljo 23. avgusta smo snemali trak za tretjo ploščo TRIGLAVOVIH pesmi. Upam, da se je dobro obnesla in da bo nova plošča že naprodaj sredi septembra. Še enkrat smo dokazali našo složnost. Stari in novi pevci našega zbora in nekaj onih, ki niso naši stalni člani, so združili glasove za novo ploščo. Škoda, da nimamo še prave točnosti, zato bi bilo treba nekoliko več resnosti za obiskovanje vaj. Upam, da se bo to v bodočnosti popravilo. V načrtu je še nadaljnje snemanje slovenskih, latinskih in angleških pevskih točk. Naj pripomnim, da se ni treba čuditi, zakaj je na tretji plošči tolikokrat omenjeno moje ime. Bilo je namreč iz raznih razlogov potrebno, da sem precej pesmi moral sam spraviti v prireditev, ki je za naš zbor primerna. Vsem članom Triglavla iskrena hvala za sodelovanje in tako tudi vsem ostalim.

TRETJA PLOŠČA ZBORA "TRIGLAV"

Izide v Melbournu sredi septembra

V s e b i n a :

Štev. I. — Plesna glasba — Ko dan se zaznava — Tam na vrtni gredi — Čutje me, čutje — Mornar — Tirolska polka.

Štev. II. — Zborovske pesmi — Slovenija goriška svita — Žabja svatba — Kako srčno sva se ljubila — Stoji, stoji Ljubljanca — Spet na vasi.

Cena plošči je £ 2-0-0

Lahko dobite še tudi prvo in drugo ploščo
Cena ista

V prodaji jih imajo: P. Bazilij v Kew, uredništvo Slov. Vestnika in Vlado Trampuš 17 Birchwood Ave, Fawkner, VIC.

V Sydneyu: p. Valerijan Jenko, 66 Gordon St. Paddington

Za nakup se priporoča zbor TRIGLAV.

Lepo pozdravljam vse in to velja tudi za tiste, ki boste našo ploščo kupovali. Upam, da nobeden ne bo razočaran. Več o plošči vam pove oglas v tej številki. — **Vlado Trampuš.**

Bentleigh. — Kar ne morem mimo, da ne bi čestitala g. Čuješu, ki je napisal knjigo PRVI KORAKI za naše malčke. Zelo sem se knjige razveselila. Doma nisem ne imela ne videla podobnih knjig za učenje slovenščine. Verjetno so Italijani, ko so pri nas ukinili slovenske šole, zahtevali, da slovenske šolske knjige ljudje oddajo v zameno za laške. Ker sem najmlajša od desetih otrok, so moji bratje in sestre še hodili v slovensko šolo, jaz pa samo v italijansko. Moj oče je pa rekel: Italijanka pa nikoli ne boš, za to bom jaz poskrbel. Ko sem začela hoditi v šolo, je oče že tako slabo videl, da ni mogel več čitati, le podpisoval se je. To pa tudi z zaprtimi očmi, če je bilo treba. Meni je pisal slovenske črke z ogljem na ognjišču. Ni bilo treba veliko ponavljati, takoj sem si jih zapomnila. Čeprav še danes ne znam pravilno slovensko pisati, toliko pa le znam, da se lahko bere in

razume, kaj pišem. Bojim se, da se meni ne lo tako posrečilo kot se je mojemu očetu. Danes 86-letnemu možu vnuki čitajo moja pisma. On pa njim narekuje odgovore meni, podpiše se pa še vedno sam. Pristrčno pozdravlja vse, posebno g. Čuješa — družina Vran.

Fitzroy. — Tisto Marijo N. sem v duhu objela in poljubila. Zasluži to, ko tako sposobno brani naš ženske. Za september sem hotela tudi jaz nekaj napisati in izliti svoj žolč na dedce, pa nisem utegnila. Vedno čez glavo zaposlena. Sicer je pa bolje, da z dejanji in pridnim delom dokažemo, da ne zastajamo za moškimi. Molčati pa le nisem mogla, zato teh nekaj vrstic. — **Ana Žolčnik.**

SOUTH AUSTRALIA

Underdale. — Rad bi izvedel, kje živi Srečko Larger iz Celja doma. Poročen je z Ljubico Jurkovič. Zdi se mi, da je nekje v Queenslandu, vendar ni gotovo. Kdor bi vedel zanj, naj bo tako prijazen, da pošlje njegov naslov na uredništvo MISLI ali na moj naslov: **Marjan Valentinčič**, 9 Vintage Rd., Underdale Adelaide, S.A.

Andamooka. — Z vzhoda je prišel med nas naš priljubljeni popotni misijonar dr. Ivan Mikulu. Ustavil se je pri nas v petek pred Vnebovzetjem Marijinim in nam prinesel blagoslova. Vsi, ki smo tu kot "vpijoči v puščavi", smo se njegovega prihoda razveselili. Očistil nam je srca in nas nasitil z božjim Kruhonom. V skromnih okoliščinah smo s pesmijo in molitvijo lepo počastili Gospoda in njegovo Mater, nato je misijonar ostal med nami še dva dni in se naužil pririjskega sonca. Ogledal si je naše početje in tako spoznal naporno življenje tu na znanem "Opalfieldu". Vse je bilo zanj nekaj novega. V nedeljo zvečer nas je pa v 40minutnem predavanju s slikami popeljal takorekoč okoli sveta. Lepe barvane slike so nam pokazale domače in tuje kraje, ki jih je prehodil. Milo se mi je storilo, ko je pokazal sliko mojih staršev. Kar zavidam mu, da jih lahko gleda vsaj na platno svak dan, jaz pa . . . V imenu vseh slovenskih "Opelfieldarjev" naj bo izrečena misijonarju najlepša zahvala za tako dobrodošli obisk. Cenjeni dr. Mikula, Bog vas živi in ne pozabite na obljubo, da se še oglasite pri nas. V tem upanju kličemo: Na svidenje! — **Eden "Opalfielderjev".**

Adelaide. — Srečno sem se vrnil z izleta na vzhod in sever, na vsej poti ni bilo najmanjše nesreče z avtomobilom, hvala Bogu. S seboj sem pripeljal iz Sydneya g. dr. Mikula, ki je tu nastopil

Misli, September, 1964

lastna pota. Saj so marsikje že težko pričakovali njegovega obiska. Jaz sem prav zadovoljen, da sem si mogel ogledati nekaj krajev Avstralije, ki je med njimi dosti prav lepih. Takole na potovanju človek lahko zahvaljuje Stvarnika, ki nam je dal tako lep in raznovrsten svet. Veseli me še zlasti to, da sem dobil lepo število novih naročnikov za prelepi list KATOLIŠKI MISIJONI. Upam, da bodo vsi ostali listu zvesti. Zahvaljujem se vsem rojakom, ki so mi šli v tej zadevi na roko. Tudi vsem onim, ki so mene in spremljevalca, kadar sem ga imel, gostoljubno sprejeli. Prav iskren pozdrav vsem. — **Franc Vrabc.**

Adelaide. — Po ves božji dan delam zunaj, zvečer pa doma. Morate oprostiti, da šele zdaj poravnavam naročnino za MISLI. Toliko časa vendar zmerom ujamem, da list preberem. Rada ga imam. Povem pa, da imam vsak mesec občutek, da sem list ukradla, dokler ne pošljem naročnine. Za pokoro, da sem tako pozna, pa prilagam dar v SKLAD. Prav lepo pozdravljam vse naročnike tega našega lista. — **Marija Dobrinja.**

WESTERN AUSTRALIA

Wanneroo. — Po dolgem času se spet oglašam. To je zadnji glas iz tega samotnega kraja. Zdaj se bomo preselili bližje mestu in sicer v East Cannington. Tukaj smo prodali zemljo in kupili hišo na novem kraju. Bo tudi bolj prav za našega fanta, ki še hodi v šolo. Posebno pa veseli selitev mene in moža, ko bo zdaj mogoče spet videti slovenskega duhovnika, kadar pride na obisk v Perth dr. Mikula. Saj pride bolj redko, ko je tako daleč do nas iz Sydneya, pa vendar pride vsaj včasih. Mnogi tu zelo pogrešamo stalnega slovenskega duhovnika. Zavidamo ljudem v NSW in Viktoriji, ko se lahko pogosto udeležujejo slovenske službe božje. Naj bodo Bogu hvaležni! Vse lepo pozdravlja družina **Poulin.**

QUEENSLAND

Brisbane. — Sporočam, da me je podjetje, kjer sem uslužben, prestavilo iz Melbournea v Brisbane. Tu bom tudi nadaljeval študij na univerzi "St. Lucia". Preselitev pomeni zame prijetno spremembo. Tudi dosti bolj toplo je tu, kajpada. Nekaj tukajšnjih Slovencev sem že srečal. Podobno je, da jih je tu bolj malo. MISLI mi pošiljajte odslej v Brisbane. List prav rad preberem vsak mesec. Na uspehu čestitam. Lep pozdrav. — **Tomaz Možina.**

IZ KRALJESTVA TISKANE BESEDE

"BEŽNA SREČANJA" je knjiga, ki je izšla v Trstu. Napisal jo je dr. Ludvik Čepon, profesor bogoslovja, ruščine in še drugih modernih jezikov na teološki šoli škofije Green v Pennsylvaniji, ZDA. V knjigi opisuje dr. Čepon svoje potovanje po nekaterih azijskih deželah, kjer se je posebej zanimal za stara verstva teh dežel: budizem, šintoizem, hinduizem in tako naprej. Knjiga je po poročilih tako zanimiva, da jo hočejo imeti Amerikanci v angleščini. Poročevalec v Ameriški domovini je trdil že pred meseci, da se potegujejo zanj, prevedeno v angleščino, najmanj tri velike katoliške založbe v Ameriki. Ko to tipkamo, knjiga še ni dospela v uredništvo MISLI.

"SREČNI UTRINKI" je naslov pesniški zbirki, ki jo je izdal kartuzijan France Rožnik v Pleterjah v samozaložbi. Redovniško ime je p. Hugo. Pesnik je doma iz Horjula pri Vrhniki, več let je bil v Združenih državah in je delal v uredništvu Amerikanskega Slovenca. Obenem je študiral pravo in postal advokat. Končno se je vrnil domov in postal duhovnik-redovnik v Pleterjah. Zbirko Srečni utrinki ima v zalogi pesnikov prijatelj g. Franc Vrabc v Adelaidi in stane 10 šilingov.

MOHORJEVA V CELOVCU ima v tisku za letošnje jesen 4 knjige rednega knjižnega daru, ki so: KOLEDAR za 1965, Matičičeva povest FANT S KRESINJA, druga povest ČRNA ŽENA in Sodjevo knjigo z naslovom NAŠLI SO POT. Te knjige bo dobil vsak Mohorjan za 25 šilingov tudi pri nas v Avstraliji. Verjetno bodo dospele k nam kak teden pred božičem ali še prej.

M O S T iz Trsta je prišel in se nam pokazal s svojo drugo številko. Prijetno nas je iznenadil. Močan skok v pravo smer od prve številke do druge. Po vsej vsebini te številke se je revija precej bolj približala uresničenju programa, ki ga je objavilo uredništvo v prvi številki in naj bi veljal kot smernica listu. V tej številki je malo leposlovja — zelo prijeto se pa bere Beličičeva domislica "Obiski" — pa toliko več časa primernih razprav, informacij, kritičnih presojanj in podobnih razmišljanj. Zanimiva in poučna je anketa o slovenski tiskani besedi na Tržaškem in Goriškem. S primernimi spremembami bi osvetlila tudi usodo slovenskega tiska v Avstraliji in še marsikje. — Če bo MOST mogel ostati na tej višini, ga bomo vsak mesec prav težko pričakovali in mu želeli dolgo dolgo življenje.

SKAVTSKI PRIROČNIK je izdal v Trstu ka-tehet dr. Jože Prešeren. Knjiga ima skoraj 500 strani — saj bi se je človek kar ustrašil, če bi vedel o njej samo to. In bi zraven vzkliknil: Le kako zmorejo v Trstu take knjige! Ko pa začneš listati in prebirati, začneš uvidevati. Slik nič koliko, lepa vrsta pesmi z notami, prijetno razvrščena razlaga skavtizma, pomen taborjenja, skavtske spretnosti in tako dalje. Prihod take knjige na slovenski tržaški trg da slutiti, da je skavtizem na Tržaškem in Goriškem dobro ukoreninjen. Gotovo pa knjiga nima namena, da bi prišla v roke samo mladini, ki naj bi dajala naraščaj skavtom, tudi vsak odrasel jo bo zaradi privlačnosti in pomembnosti za splošno vzgojo rad vzel v roke. Koliko bo mogla prodreti v slovensko emigracijo? Skavtizem je seveda znan v vseh deželah, koder najdeš slovensko emigracijo, organizirati slovenske skavtske čete bi pa pač bilo nadčloveško delo.

GLAS S.K.A. z dne 30. avgusta prinaša zanimivo poročilo Franca Dolinarja, kako je članek v dunajski reviji DONAURAUM izmaličil neko opazko v celovski reviji VERA IN DOM ter "ugotovil", da sta nadškof Jeglič in dr. Korošec leta 1937 obžalovala znano "Majsko deklaracijo" iz leta 1917. France Dolinar je vso zadevo podrobno raziskal in svoja dognanja objavil. Spričo tega je avstrijska revija NODAURAUM postavljena v slabo luč. — GLAS prinaša tudi sonet pesnika Rada Bordona, ki je bil objavljen v ljubljanski reviji NAŠI RAZGLEDI Norčuje se iz današnje "slovenščine" doma. Naslov sonetu je: NAŠ JEZIK:

Agrikulturni producent stagnira,
stihija dirigira industrijo,
planira ignorant ekonomijo,
inflacija valuto devalvira.

Diktira analitik instrumente,
fertiliteto urbanist normira,
komercialist legalno defraudira,
kredit rekompenzira insolvente.

Rotacija armira optimizem,
mobilizacija paralizira
masovni, destruktivni skepticizem.

Imoralistično insinuiru
poetu konformist subjektivizem!
Tematika: linguistični purizem.

PORAVNAJTE NAROČNINO

AKCIJA ZA SLOVENSKI DOM

Dva meseca obstoja "Akcije za Dom" sta za nami in čeprav še ni bilo posebne aktivnosti, se kljub temu opažajo prvi sadovi.

Med rojaki smo naleteli na zaupanje in razumevanje. Mnogi so nam obljubili vsestranski pomoč. Nekateri pa čakajo, videti hočejo, kaj bo iz vsega tega, so nezaupljivi in skeptični, kar pa seveda ni čudno, če pomislimo na žalostne dogodke preteklosti. Nimam namena razpravljati preteklost, poudarjam pa, da se napake preteklosti ne morejo ponoviti. Akcijski odbor sestavljajo novi ljudje, ki se trdno drže pravilnika. Njihov cilj je samo eden: Združiti vse Slovence v Sydneyu in okolici ne glede na njih življenjski nazor in materialno stanje pod eno streho —streho slovenskega kulturnega doma. Vsem nam je potreben dom oziroma lastna dvorana, kjer bomo prirejali koncerte, igre, zabave s plesom in kjer bo tudi slovenska šola imela svoj kotiček. Doraščajoča mladina se bo imela kje zabavati in spoznavati kulturne stvaritve svojega naroda.

Dragi rojaki, naj za zaključek še navedem, da smo v prvih dveh mesecih obstoja "Akcije za Dom" zbrali £ 394-12-9, kar je nedvomno lep uspeh. K temu je precej pripomogla zadnja zabava, katere čisti dobiček je znašal £94.12.9. V oktobru in novembru bomo imeli še dve zabavi v korist Doma. Upam, da se boste tudi teh zabav, ki se bodo vršile v St. Francis Hall, Paddington, številno udeležili.

Na svidenje!

Rudi Brežnik

Za DOM so do sedaj darovali:

- £ 50-0-0: V. Ovijač, R. Brežnik, A. Brežnik;
- £ 20-0-0: V. Ferfolja, J. Cetin;
- £ 15-0-0: R. Pavlovec;
- £ 10-0-0: M. Ovijač, B. Švigelj, p. V. Jenko, Neimanovana, S. Zadravec;
- £ 7-0-0: MISLI;
- £ 5-0-0: J. Čuješ, M. Kecelj, D. Tvrđy, S. Salobir, F. Novak, O. Brežnik;
- £ 2-0-0: S. Tušar;
- £ 1-10-0: D. Frank, A. Bajt;
- £ 1-0-0: F. Vrabc, Mrs. Čuješ, Neimenovana.

Misli, September, 1964

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

17 Louise St., Summer Hill.
Igralska družina
vabi na novitev igre

RADI OREHA

V soboto 26. septembra ob 7:30

ST. FRANCIS HALL, PADDINGTON

Po igri prosta zabava s plesom
ob domačih melodijah

Za ODBOR: A. Vodopivec, tajnica

SPET JE BILA DVORANA PREMAJHNA

Nekateri so rekli, da je zares premajhna, drugim se je zdela samo "skoraj" premajhna. Vsi so pa rekli, da je bila polna. In tudi to so rekli, da je bila prireditev društva na čast očetov v soboto 5. septembra prav posrečena. Otroci Slomškovih šol so se na odru dobro odrezali: peli, igrali, deklamirali, celo "čarali" so. In nastopili so tudi z majhno dramatično igrico. Da bi se pa udeleženci večera ne naveličali samega gledanja in poslušanja otrok, je nastopil ženski duet odraslih, potem moški duet prav tako odraslih, pa še velik citraš, ki je obenem pokazal, kaj se je že naučil pri njem majhen učenec.

Seveda so se po takem programu vsi v dvorani nekako pootročili in veselo zarajali. In ko so odhajali domov, so dajali slovesne izjave in močne obljube: Drugič pa spet pridemo!

Kaj hočete več? Ali pri vsem tem društvo potrebuje čestitk?

MISLI.

HIŠNO OSKRBNICO

za družino z modernim domom
in dvema hčerškama iščemo.

Ženska srednjih let — do 50 — sprejemljiva, ali tudi primeren zakonski par. Stanovanje v hiši.

Stalno nameščenje.

Telefon od 9 dop. do 4. pop.:

Sydney 31-3382 ali 31-1881

AVGUSTOVA KRIŽANKA REŠENA

Vodoravno: 1 Anica — 2 Kranj — 9 zal — 10 Mar — 11 en — 13 Rakek — 14 B.V. — 15 nos — 16 vat — 18 see — 19 tvega — 21 adorn — 23 ata — 24 E.T.N. — 25 šteje — 27 Molan — 29 kov — 30 mir — 32 ara — 33 or — 34 naglo — 36 DB — 37 moj — 38 iks — 40 angel — 41 čokat —

Navpično: 1 agent — 2 iz — 3 car — 4 Alava — 5 kmeta — 6 rak — 7 ar — 8 javen — 12 novator — 14 Bernard — 16 setav — 18 Sotla — 20 gaj — 22 Deo — 25 škoda — 26 emajl — 27 mrlič — 28 nabit — 31 lg — 34 Noe — 35 oko — 37 MG — 39 S.K.

Rešitev poslali: Jože Grilj, Franc Koren, Ivan Mesec.

NOVE UGANKE

1. Ugani pesnika

Poslal Jože Grilj

Zamenjaj črke naslednjih besed v njihovem vrstnem redu tako, da dobiš nove besede in ti njihove začetne črke povedo ime in priimek slovenskega pesnika:

Vrsta — sitar — klima — selo — Slovan — druga — bira — ave — vlaga — kobila — birič — oslič — riga — leča.

2. Računska

Poslal Franc Koren.

Fant je šel v bar, plačal za vstopnino en funt, notri je porabil polovico denarja, en funt je plačal ob izhodu.

Potem je šel v paviljon, funt za vhod, notri izdal polovico denarja, en funt plačal ob izhodu.

Šel je v gostilno, izdal funt ob vhodu, notri plovico denarja, en funt ob izhodu.

Slednjič je šel v klet, plačal funt za vhod, notri polovico denarja izdal, ob izhodu plačal funt.

Tako se je znašel na cesti brez denarja. Koliko je imel v žepu, ko je šel v bar? — Kdor ima bistro glavo, mu je rešitev lahka.

3. Uganka v sliki

Če pravilno zapišeš, kaj kaže slika, si zapisal tudi tisto, v kar ti takole ob večerih zijaš.

FANTOVSKI KVARTET

vabi rojake na "slovenski ples"

v soboto 19. septembra ob 8. zvečer

REDFERN TOWN HALL, 71 Pitt St.

Srečolov z imenitnimi dobitki

Snažne lepe sobe z vso postrežbo za izletnike, kopalce, letoviščarje.

"BLUE WATERS"

gostišče med Sydneyem in Palm Beachem
Izborna kuhinja, bus pred poslopjem,
do prodajalen 3 minute.

1687 Pittwater Road, Mona Vale.

Tel. XX 3626

Priporoča se H. Stanojkovič

POZOR! POTUJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd., vse te skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

Sse priporoča in pozdravlja, Vaš rojak

VINKO A. LEVSTIK

Izrezite in shranite!

— Pišite nam za cene in prospekte!

POTREBUJETE KAKŠNO USLUGO? Hitro, zanesljivo in zmerne cene!

- ČE HOČETE KAJ POSLATI V DOMOVINO, vse tehnične predmete, kot hladilnike, televizorje, pakete brez carine itd.
- SLOVENSKI FANTJE: ako se želite spoznati z dekleti iz domovine, pišite za ponudbe s slikami, možna poroka preko zastopnika v Jugoslaviji, prihod Vašega dekleta ali sorodnika v Avstralijo.
- ČE ŽELITE NAROČITI SLOVENSKE GRAMOFONSKE PLOŠČE, knjige, časopise in slovarje.
- POSILJAMO DENAR, IZPLAČILO v 10-15 dneh po prejemu čeka. To je najhitrejši način.
- ČE ŽELITE KAJ PRODATI ALI KUPITI v domovini in sploh v Evropi: hišo, posestvo itd.
- POSILJAMO ZDRAVILA iz vseh evropskih držav in iz Amerike v domovino.

Za vse tovrstne usluge pišite in zahtevajte ponudbe!

TONY GARBAJS

Finkenstrasse 10

5602 — LANGENBERG/Rhld. — WEST GERMANY

NAKUP ALI PRODAJA NEPREMIČNIN

zemljišč, hiš, stanovanj (Home Units).

Priporoča se vam trdka

H. A. SISASK

830 Anzac Pde., Maroubra Junction

Tel.: 34 — 7038

Vaš rojak JANEZ KLEMENČIČ vam bo rad pomagal in v domačem jeziku razložil vse zapletenosti nakupa in prodaje.

Po uradnih urah ga lahko kličete

po telefonu: 51-1194

Odrpito tudi ob sobotah in nedeljah.

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mopede, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja trdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO

— BRZINA —

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA

Dr. J. KOCE

37 HEIDELBERG RD., CLIFTON HILL, MELBOURNE, VIC.

Tel. 48-6759

1. ČE HOČETE ZAJAMČENO, SOLIDNO IN HITRO POSTREŽBO GLEDE DARILNIH POSILJK Z ŽIVILI, ZDRAVILI IN TEHNIČNIMI PREDMETI (RADIO APARATI, MOTORNI KOLESI, BICIKLI ITD.)
2. ČE HOČETE DOBITI SEMKAJ SVOJO ZAROČENKO, SORODNIKA ITD. POVDARJAMO, DA IMA DR. KOCE PO TUKAJŠNJIH ZAKONSKIH PREDPISIH PRAVICO DAJATI INFORMACIJE GLEDE VPOKLICA OSEB V AVSTRALIJO.
3. ČE HOČETE PRAVILNE PREVODE SPRIČEVAL, DELAVSKIH KNJIŽIC, PO-OBLASTIL, TESTAMENTOV ITD. PRODAJAMO SLOVARJE IN VADNICE ANGLEŠKEGA JEZIKA.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

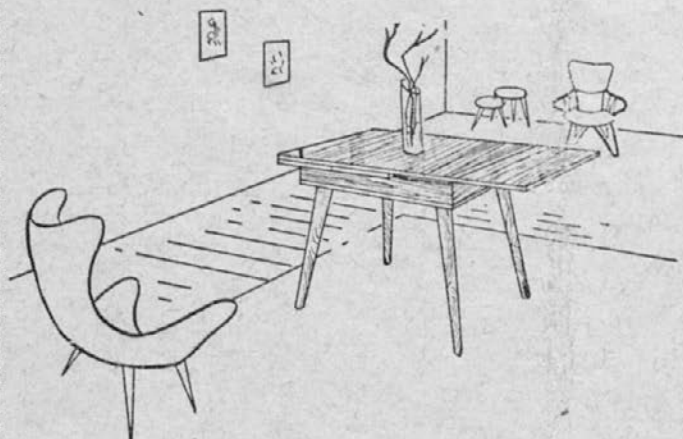
Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378

HOLROYD FURNITURE CO.,
403 GUILDFORD ROAD, GUILDFORD

BOGATA IZBIRA:

Jedilne sobe
Ure vseh vrst
Spalne sobe
Televizijski in tračni aparati
Igrače vseh vrst
Namizni prti in prtiči
Aparati za britje in striženje

Aparati hladilni in sušilni
Linoleji vseh vrst
Božje slike in kipi
Importirane brušene vaze
Naslonjači in ležalni stoli

POPUST IN LAHKI POGOJI ZA ODPLAČEVANJE NA OBROKE.

REDNA POSTREŽBA, POPOLNO ZADOVOLJSTVO.

KADAR KUPUJETE POHIŠTVO, OBRNITE SE NA NAS

Tel.: 632-9951

Preproge in zavese
Otroške postelje in vozički
Radijski in gramofonski aparati
Sprejemne in samske sobe
Električni lustri in svetilke
Kuhinjske omare, mize in stoli